

Benefice

Přerov

3.12.2016

IVA ADAMCOVÁ

Iva Adamcová – Přerov 3. 12. 2016

BENEFICE neziskové organizace Příležitost k podání ruky

Úvodní píseň: Jana Máčovská

Moderuje František Novotný.

František: Tak Janka ví, čím nás očarila (navazuje na píseň, kde J. Máčovská zpívá, jak nás očarila), já přemýšlím, jak začít druhou půlku našeho setkání. Nevím, jak jste na tom vy, ale já zjišťuji, že tento rok opravdu je trochu náročnější než jiný. Nebo to možná víc vnímám. Připomenu to, že mě třeba opustili někteří přátelé. Zjistil jsem, že bych mohl být opravářem radiopřijímačů, protože já každý den překonávám jeden odpor za druhým.

A je to až někdy do takových komických rovin. Člověk někdy zapomíná. Dneska ráno jsem zjistil, že jsem si v Praze zapomněl brýle a brejlovec bez brýlí není zrovna to nejlepší. Ale je to tak i s tím zapomínáním. Začali jsme vlastně nesnázemi u mikrofonu. To zapomínání to je úžasná věc. Stane se vám, nevím, jestli se to stane někdy vám taky, ale mně se třeba stane, že máte ve studiu kamaráda, kterého znáte od dětství a povídáte si a vy říkáte: „Tak vážení posluchači, teď bych vám rád přestavil mého dlouholetého přítele a spolužáka.“... a lup, temno. Nevím, jestli se vám to stalo, že si nevezpomenete na jméno, které znáte několik let. A jak z toho ven, na to jsou dvě klíčky. Jedna je, že řeknete: „Víte, já vám to řeknu až po písničce.“ To je taková lepší. Nebo pak je druhá varianta, že řeknete: „...anebo, ať se vám představí sám.“ Fakt je, že vždycky, když mám pocit, že se mi něco nedaří přesně v duchu tam toho, řeknu si: „Ať žije život a je to, jak to má být“.

Já jsem si připravoval Dobré jitro /pořad v rádiu/, a protože je adventní, tak jsem tam našel takovou zvláštní věc, kterou asi málokdo v té bibli četl. Je tam žalm, kde se říká: „Platí o tobě už dříve, kdy ses narodil, všechno bylo zapsáno v tvé knize. Dny, tak jak se vytvářely dříve, než jediný z nich nastal.“ Bůh ti v souladu se svou vůlí připravil pro život osobní cestovní mapu. A já si o tom chci popovídat s člověkem, kterého bych rád uvedl jednou básničkou. Je to takové moje přiznání, nevím, jestli s ním budete souhlasit.

Když do duše mi prší samota,

Když kryt mě znenadání opouští ve spěchu,

Když nitka úsměvu se někde zamotá,

Pár slůvek na tvých rtech mě pozve pod střechu.

Když průtrž mračen hrůzy smáčí svět,
Když píšťaličky štěstí jsou náhle bez dechu,
Když kapek beznaděje už padá bez počet,
Pár slůvek na tvých rtech mě pozve pod střechu, Ivanko Adamcová

potlesk

Ivanka: To je nádhera. Děkuju. Teď vnímám, jak ta hmotička Františka mě přišla vyzkoušet, jak budu dojatá. Jsem dojatá. Říkám to ráda, přiznávám se k tomu.

Já se teď vrátím k něčemu, cos mi říkal před chvíličkou v šatně. To si myslím, že bylo ještě mnohem výstižnější a krásnější. On totiž říkává: „Já mám někdy tolik odporů, až přestane téct proud.“

A to je to, co vás učím. Když ta vaše hmota těla má tolik odporů, tak přestane téct to, čím jste.

To světlo, kterým jste byli, to světlo, kterým jste byli, než jste byli vyhoštěni z ráje. A o to tady kráčí, protože ani ty odpory nejsou vaše a to už dneska víte. A vlastně o nic jiného tu nikdy nešlo. V této době to lidi vnímají víc. Víte o tom, že se to jmenuje křeč hmoty, protože ta hmota má za úkol vás přidržit v místě, kde ještě jste. To znamená, že ona to dělá dobře a vy ji máte být za to vděční, že ona vás takhle zkouší, abyste mohli zase prokázat další a další úspěchy na tomhle poli. Nevyplatí se bojovat, bojuje hmota. Vy máte přijmout to co se děje, aby to opravdu bylo jen takové plusové přijetí a ne minusové odmítání. A všechno se vám opravdu potom vyřeší.

Budu mluvit teď jen krátce, abyste viděli, jak to pracuje, i když vy už to víte. Vy těch příběhů už znáte strašně hodně. Jsem byla před pár dny na takovém malém setkání s jednou mojí malou skupinou teplických děvčat, mám je hrozně ráda. A ta jedna z nich distribuuje takový ty strašně zdravý výrobky kosmetický. A byl tam takový špalíček jakoby deodorant, ale přírodní. Je to někde z Ruska, je to samá bylina. Oni ti Rusové ty byliny umí. Dala mi k tomu takový malý povídání. Já vždycky strašně ráda podarovávám tu moji maminku, která si vždycky přijde sednout do té kuchyně, udělám jí kafičko a říkám: „Mami, nechceš deodorant? Je samá bylina a je to úžasný.“

A teď jsem vytáhla ten malinkej papírek, kde bylo povídání. A pozor, já jsem před tím dostala taky ještě podobnej deodorant a ten jsem strčila do krabičky, jako že se bude hodit někde. Už jsem to té mamince darovala, načež vytáhnu najednou ten lístek a tam bylo, že je to i na opary, což já jednou za rok opar mám. Když někdy něco kolem toho těla proběhne, tak cejtím někde. A pozor, teď jsem měla jet sem, za váma. A mně by to bylo, věřte, úplně jedno. Vy musíte přijmout úplně všechno. Když budu mít opar, tak půjdu s buřtem na podium, to je mi úplně jedno. Aspoň vám ukážu to žití. Vždyť o nic nejde, dyť jsme lidi. Najednou ta maminka řekla, když jsem řekla to slovo opar: „To si nech, to budeš určitě potřebovat.“ (Ivin huronský smích) A tak mě tak napadlo, já jsem dostala ještě jeden, tak jsem jí dala ten jeden a tento si připravím do koupelny, a ještě

si to pročtu. Hele, druhý den ráno jsem vstala a uprostřed toho rtu jsem cítila takový to napětí. Kdo teda znáte, jak se chová opar, tak víte. A on tam stál. Stál tam připravený. Já jsem to s odšroubovala, to se navlhčí jen vodou, přejela jsem si pusou. A hele, nic mi nevylezlo. Ten pánbůh myslel i na vás, abych sem nepřijela s buřtem. /smích/. Ano, pokora vás skutečně zachrání, ale ono se s tím už počítá, jaký bude ten vývoj toho děje, přesně tak, jako se tady v té bibli to píše.

V té bibli je hodně věcí, které byly přehlíženy lidmi, protože v té době jste ještě zajížděli do fanatismů. Těch různých rituálů církví, což také víte, že bylo správně, ale dnes si všímáte mnohých věcí, které jste dřív neviděli. A je to právě tím, že jste pořád klidnější a klidnější, a to tělo už umíte ošetřovat tak, abyste zbytečně se nestali tou tuhou hužvou, jak říkám, tou hmotou. Tak povídej Františku.

František: Ale ty za to můžeš hodně, Ivanko. Přiznám se, že od těch dob, co tě znám, tak spoustu věcí zvládám lépe, než jsem to dělal předtím. A vlastně zjistil jsem, že jsem ti velice vděčný a asi nebudu sám. Za to, že trpělivě snášíš to, že se znovu ptáme na to samé, protože ono to, víš, opakování je matka moudrosti.

Ivanka: Já vám musím tady něco vysvětlit. Vždycky když někam jedu, tak přijde na to téma spoustu dopisů, celý ten týden předem. Jako se to připravuje, to božství je naváděno na to, aby vy jste pochopili, že jste jeden celek. A mě teď přišel nádhernej, takovej krátkej dotaz, nějaké paní Elišky, která se ptala tak lidsky zvědavě: „A Ivanko, existuje ještě na planetě nějaká další takovej převaděč, jako jste vy?“ Tam vyloženě ten člověk chtěl, abych jmenovala nějaký lidi. A já jsem jí odepsala úplně jiným způsobem, protože vy si musíte uvědomit, že planeta je jeden jediný organismus. Všechno, co zde existuje, jste vy sami z toho pohledu vaší malý hmotičky, oddělený. To znamená, že buď jsou převaděči všichni, anebo nikdo. A to je skutečná realita. Vy jste součástí toho jednoho organismu, který se pohybuje vesmírem. To znamená, že já jsem ji odpověděla: „Víte, to je zbytečná otázka. Vy ještě pořád chcete oddělovat někoho a pojmenovat ho, jestli někdo je významnější, anebo slabší. Všichni jsme jeden kompletní organismus.“ A ona mi napsala včera ráno, než jsem vyjížděla: „Tak jsem to nemyslela.“ A já jsem jí odepsala: „Já vím, jak jste to myslela, ale já vám jinou odpověď nedám. Uvědomte si, že máme jednoho jediného ducha. Jako ta jedna bytost, která tady existuje.“ A i ti, kteří dělají ještě obrovský odpory a pro vás už nepřijatelný věci, v tom smyslu, který vy sami byste už nedělali, tak i ti jsou součástí této doby, která je nutná. Protože ta planeta je jako letící škola, která má 9 tříd a všechny třídy jsou přítomné. Tohle pochopí jen deváťáci, že je nesmyslné ptát se na to, jestli někdo tamhle převádí nebo ne. Také si vzpomeňte, že jsem vždycky vysvětlovala lidem, že jakmile budete informačně převedeni, což máte v DNA připraveno, nějaké vaše také vědomí, které je ve hmotě Ivy, vám tohle přišlo sdělit, protože jste byli připraveni. Ti, co připraveni jako vědomí a hmota nebyli, tak ta hmota převálcuje to vědomí v tom člověku a on to neuslyší a neuvidí. Takže vidíte, že zapomeňte na Ivu. Iva opravdu neexistuje v tom smyslu, v jakém byste ji jako vnímali. Vždycky mluvilo moje vyšší já neboli vaše vlastní vědomí. Teď píše hodně lidí, že se jim o mě zdá a mají třeba i zážitky, které jakmile se jich třeba dotknu, nebo tam jsou různý ty procesy. Dneska mi psala jedna moc fajn holčina z Ústí. Ivanko, já vím, proč nemáš čas. Dneska si v noci ve

spodním prádle cvičila bicram jogu. To teda byl zážitek. Takže maj různý sny se mnou lidi. Ale pokavaď se to týká těch věcí, kdy najednou zažijete ten můj dotek a objeví se obrovský světlo a nádherný zážitky, zapomeňte zase na Ivu. To někdy je pastička vašeho vlastního hmotného vědomí, protože kdybyste si mysleli, že Iva za váma přišla, je to omyl.

Já vám totiž musím něco vysvětlit. A je to strašně důležitý pro vás.

Už jsem řekla, že tady na planetě je zároveň všech těch devět tříd. A pamatujte si, každá ta třída, ve který se pohybujete a pasujete tam s vývojem svý hmoty a svýho vědomí, tak má jinou reakci hmoty. Zkus si představit, že já budu dneska bílej mág, kterej dostane od hmoty, pozor hmota je všech stejná, to znamená, že bílej mág si myslí, že hmota mého těla jako mága, je moje a druhá je tvoje. Já jsem význačnější, protože já mám dar. Bílí mágové dostanou dar, protože už to stáří té hmoty je tak veliké, že už ten satan si s nima pohraje, že jim něco nadělí. Vy v pokoře víte, že to máte odmítnout, protože ono vám to dá dost do těla, přijmout dar. Tam se budete snažit zachraňovat ten svět, zachraňovat ty druhý a kritizovat situaci, že někdo má nemoc a že trpí.

Ano, to jsou omyly té bílé magie. A teď si představte, že on neví, ten člověk, on se k tomu nemohl dostat, on se k tomu dostane právě tím, že prožije všechny tyto kotrmelce, že vlastně tvoje tělo je i moje hmota a tvoje vědomí je taky moje. To znamená, že já vím, že ty se potřebuješ dostat do toho pochopení a já vím, že to má svůj čas, takže já ti smím jen vysvětlovat, abys ty sám převedl, jako vědomí, to svý tělo. To znamená, byl na něj silný a ne, aby tělo zvládlo tebe. Dělal odpor a ty sis je přivlastňoval.

Takže já, jako bílej mág, budu hůůůů – na vás posílat energii, ale protože moje hmota těla je stejná jako vaše a vládne jí jeden jedinej satan, tak tomu druhýmu tělu se uleví. Já jako člověk mág, budu dělat, ty vole já jsem dobrej. Tam je pýcha, tam je takový to joo, já jsem někdo lepší. To je rozdrobenost, to není jednota. Ten drugej zase – ty joo, to je super – odmítal tu bolest toho těla, kterou potřeboval zaplatit, když ji odstrkuje, musí se zaplatit, takže se vrací všechny k němu, tyhle ty problémy a situace jsou podobné. Nastává vlastně další zkouška. Takže vidíte, že každá výše té třídy určuje vaše reakce. A v téhle době, protože Adamcová učí pokoru, to znamená, že jsem čekala na tyhle ty bílé mágy, až si proběhnou ty jejich kotrmelce, aby mi rozuměli. Kdyby neměli nabráno, tak mi nerozumí. A v současnosti se ozývá hodně bílých mágů, kteří už opustili tu rovinu

a teď se jim strašně ulevilo, protože už se nemusí štvát za tím, aby celej svět zachránili, aby čekali na to poklepání na rameno. Tam jsou různý variány toho chtění. Satan je moudřej a mazanej a je dobrej, je dobrej. Je dobrej v těch zkouškách, do kterých vás uvádí, je to váš šat. A máte jenom počkat na tu dobu, kdy přijmete všechny ty zkoušky. Nic nesmíte odmítat. Vše je dobré takové, jaké to je, protože kdybyste to neprožili, tak byste nemohli odhalit tu roušku tajemství, kterou jste přišli odhalit a tohle je zapotřebí vědět.

František: Říkáš čekat, mě to připadá, jako je to se spravedlností. Tuším, že básnička Cvetajeva řekla,

že spravedlnost je vlak, který má vždycky zpoždění. A ono to vlastně, to čekání podle mě, není tak úplně jednoduché, protože my komunikujeme v nějaké realitě, my se pohybuje v reálném hmotném světě. A těžko můžeš třeba v samoobsluze jako uplatnit vnitřní postoj tím, že oni na tobě furt budou chtít zaplatit 1,50 Kč za housku v regálu.

Ivanka: My to každej vnímáme zatím ještě jinak. Ty to moc dobře víš, že každý z vás všechno vnímá jinak. Čekání neznamena být pasivní. To je omyl. Víte, tady ta trpělivost je s tím, že já procházím každý den mnohými situacemi a mnohými reakcemi s lidmi, že jo, s tím životem, který jste si nabrali. Pokažd' vás to rozčiluje, tak to bude trvat, trvat a trvat. Až se dostanete na dno a tam vás to tak umoří, a pak pochopíte, že to pustíte a tehdy máte šanci na změnu. A o tomhle já vlastně mluvím. Vy máte zažít tu svoji reakci, která přijde a teď si to máte nevyčítat a prohlídnout si to, že se to stalo. A je to všechno dobře.

Já vám budu vyprávět teď příběh, který jsem zažila nedávno v jednom setkání se skupinou žen. Jsou všechny strašně fajn. Tahle skupina žen na mě přišla asi před 2 lety. A 3 měsíce před tím fakt procházely bílou magií, znáte to, musely si to vyzkoušet a byly ještě na posledním daršanu. A ta jedna z nich říká: „Tři měsíce před tím jsem byla na posledním daršanu a já už jsem nemohla slézt z toho červeného koberce, jak mě bolely kolena. Říkám si, co se děje. Tak jsem se tak odkulhala a přijela jsem domů a za 3 měsíce nám někdo poslal odkaz na tebe a začaly jsme poslouchat. A teď dobře poslouchajte, to je docela dobřej příběh. Načež říká: „Dva roky, ano, posloucháme, ano souzníme, rozumíme tomu. Život se pomalu měnil i v těch rodinách samozřejmě, i mezi přáteli i v práci to vše postupovalo. A najednou minulý týden té ženě volala jedna bílá mážka nebo to už je možná 14 dní teda, a říká (hele pozor, to je satan, to je hmota, uvědomte si, že takhle pracuje hmota): „Nechtěla by ses s náma účastnit meditace za 17. listopad?“ A najednou ta paní říká: „Ne, nezlob se, já nemám čas.“ Takový to odolání jakoby tomu, že jo. Zachraňovat tu republiku, to, co se tady děje. A vemte si, že kolem toho 17. listopadu se toho dělo opravdu hodně. Ta hmota opravdu zkouší a zkouší velmi dobře. A ona mi říká: „Iví, co se dělo v noci, já jsem nikdy nezažila to, co vy jste všichni měli nebo to cos vyprávěla, že přišlo obrovský světlo nebo co se odehrávalo v těch tělech. Já poprvé v životě, co se dělo v tom těle, já jsem viděla ten kanál, to světlo, jaký sračky mi lítaly ze srdce, to byly úplný blesky, já myslela, že mě to roztrhá. A teď jsem ležela, to tělo bylo v křeči a teď prožívalo ty stavy, až jsem si myslela, že zemřu, a i tam jsem si řekla, když mám zemřít tak jo, to se mi tak uleví. Já jsem to přijala a najednou bylo ticho, to bylo něco tak krásnýého. To je tím, že už se jako vzdala úplně tý hladiny zasahování. No jo, jenže ráno mě začala strašně bolet noha a už to trvá několik dní. To bylo něco tak šílenýého, nevíš, co to je?“ „Já říkám: „Jestli chceš, já si sáhnu na čas.“ A v tom přišla jedna kamarádka, která měla zpoždění. Takhle si sedla vedle mě, holky mi připravily svíčku, já jsem si jen očistila ruce a říkám: „Hele, ale ty tam máš 13. komnatu.“ Vy jste to možná ještě neslyšeli, co je to 13. komnata, tak já vám to vysvětlím. Teď jí má hodně lidí a je to logický vývoj ve vás. Třináctá komnata znamená, protože vy vycházíte do pokory z bílýho mága, kterej ještě považuje věci za špatný a dobrý, to znamená, tam je dualita. Ale protože už jste bílí mágové a chcete dobro, tak přesto že vám někdo něco udělá špatnýho, co odmítnete (ale pozor, to byla vaše objednávka,

vašeho vlastního vědomí v rádobý druhým člověku, ale to je i vaše hmota) to si děláte všechno sami sobě. Vy jste si vybrali jen ten post, kterej máte s těma lidma prožít. Takže vy už nechcete o tom člověku říkat, že je špatnej a že to byla špatná situace. Vy o tom nemluvíte, vy na to nevzpomínáte, vy to zkrátka zamknete, tu špínu, a nechodíte tam, ale ona tam je. Zkuste si představit, že vaše tělo je dům, ve kterým je hodně komnat. A to tělo má být čistý. Jednou za čas se dělá úklid. Tak jak děláte jednou za týden úklid doma, utřete prach, vytřete, umejete nádobí, vyperete záclony, umyjete okna. Vy to sice uděláte jednou za týden a máte pocit spokojenosti, že jste to uklidili, ale vy nemáte uklizený dům, protože součástí toho domu je i ta komnata, kde je ta špína. Ta komnata se musí otevřít a uklidit se v ní musí, aby byl dům čistý. A v tom těle je to tak, že vy si máte vzpomenout na všechno, co vám kdo, kdy, udělal a máte zjistit, že to bylo dobře. Vždyť vy jste chtěli tenhle ten bod času a děje, který se tam odehrával. Máte ho nastavený ve svém těle a žádali jste vědomí toho druhýho člověka, jeho hmotu, protože to je vaše vlastní hmota, aby vám to udělal. Tehdy proběhne platba. To si pište. A teď, když jsem takhle na ní mluvila, co znamená ta 13. komnata, pozor, teď se to bude odehrávat i v mnohých z vás, si pište. Tak se najednou zesílil ten tok času a já jsem najednou viděla ten tok času, bylo to 3-4 roky zpátky. Byl tam i čin člověka na 1.čakře a byla tam i situace. A já ji říkám: „Tebe bolí jen levá noha? Ta pravá tě nebolí?“

Ona říká: „Jen do půlky stehna.“ „Prosím tě, co se odehrávalo? Vzpomeneš si?“ „To nám zemřela babička.“ A já říkám: „A ty jsi odsoudila tu situaci a babičku, že teda odešla?“ „Nee, já jsem to brala tak, jak to je, dobrý. A najednou ta kamarádka, co přišla později, (co si sedla vedle mě) až když jsme se bavily, najednou říká. „Počkej, počkej, vždyť jsme tady byly. Tenkrát tvoje dcera udělala strašnou scénu.“

Asi 20 rodinnejch příslušníků se sjelo, znáte to, když se tak sejdou lidi. Ta starší dcera udělala obrovskou scénu nad tím, že ta babička zemřela, ale úplně hysterickou. Pozor, ona jako matka neodsoudila tu dceru, protože je to vaše dítě, soucítíte s ním, a i ta situace byla těžká pro všechny, když zažijete takovou věc, to není příjemná záležitost. A málokdo v té chvíli by se neuzavřel, protože ta hmota začne tuhnout, protože vy to nechcete, vy to nechcete zažívat tu nepříjemnost tu hysterii, když víte, že se to stalo a stát se to mělo. Kdo z vás by chtěl, aby mu bylo tisíc let a byli byste vyschlí jak pergamen, vypadali byste příšerně. Každý má svůj čas. Ale navíc je to váš kabát. Vy čekáte na další kabát, který zas budou mladý a šťavnatý a hezký. To je přece krásný. Věřte mi, že to, co tady bylo ve 3D, taková ta touha být věčně tady na tomto světě a neumřít, to je absolutní nesmysl. Vy se tohodle dožijete až tehdy, až zjistíte, kdo jste, že nejste tím tělem. Nicméně já se vrátím ještě k tomu případu, protože tady vidíš, jak ta žena pochopila u toho povídání a bylo to nádherný. Že ona chtěla po té dceři, aby tohle udělala, aby si ověřila, že ji umí přijmout. A ona říkala, že s touhle tou starší dcerou jsme vždycky měly mezi sebou obrovské kus. A vemte si, že se následujete. To znamená, že když ta maminka byla v bílý magii, dcera musela dělat ještě černou (to je logický), teď se posunula do bílý a máma do pokory. Vy se vyučujete, je to lepší a lepší, dneska už se nehádají, nedohadují. Maminka přijímá. Já říkám: „Ona je tvůj dar a pozor, nesmíš ani litovat ty ostatní členy, co tam byli. To je jejich odpor, jestli se jim to někomu z nich nelíbilo. To byste zase zasahovali do toho, že jste zodpovědni za to, co dělá někdo druhý, ta dcera. To nejde zkrátka. Všichni jsou takoví, jaký jsou. Jednou

zjistíte, že všechno je dobře, a pak už nebudete odmítat vůbec nic. Tohle je velice důležitý vědět, že vše je správně. Jakmile jsem takhle promluvila (musíš jenom promlouvat), to se vyvalilo jako vřed, bylo toho spoustu. Spadlo mi to do ruky. Říkám: „Hele, když to bylo takhle silný, určitě, určitě tam něco zůstane. Teď si ještě pár dní odkulháš, buď ráda, jásej, že tě bolí a pak bude všechno v pořádku.“

František: Jasný – sláva, pajdám a nemůžu došlápnout na nohu, jako bych to viděl. Ivanko, tys mi přihrála. Ty jsi řekla, že nemůžeme žít věčně. Já se dotknu teď parkety vědy. Tam je to velice podivuhodné. Teď mě napadl takový příklad, jak profesor přednáší žákům teorii vědeckou. Říká: „Jakmile se dýchá čerstvý vzduch, bakterie hynou.“ A žáci říkají: „No, ale jak máme ty bestie naučit dýchat čerstvý vzduch?“ Je to tak, že teď zjišťuji, protože se otevřela spousta možností, i dokumentů, i se objevují v časopisech a novinách. Zjišťuji, že vlastně řada vědeckých poznatků se kryje s tím, co říkáš ty. Že se prostě potkáváme někde ve vesmíru. A pak najednou bum, je tu teorie, že vlastně můžeme do 20ti let, už to tvrdí jeden Kanad'an, můžeme žít věčně. Že je to jen otázka genetického uspořádání našich buněk. Že vlastně je sedm pravidel a bude stačit zajít dvakrát do nemocnice a tam vám ty buňky srovnaj a můžete žít ve fyzickém věku 35 let.

Ivanka: Pozor! Tohle není pravda. To je zase ještě snaha hmoty. Vy jste věční, protože vy jste vědomí. Tady vlastně člověk si přeje ve stylu hmoty, že já jsem hmota, život věčný. A to je nesmyslný. Vy nemáte s hmotou vůbec nic společného. Vy jste tu žili v jakýchkoli formách a žít budete dál. Ale pak už budete vědomí plovoucí na tom nosiči hmoty a od určitý dimenze už nebudete tu hmotu potřebovat. Takže vy jste. To je ten život věčný, o kterým mluvil Kristus. Až když budete Kristem, to znamená pokorou.

Víte, dneska se tady mluvilo o šungitu. Já se trošku přikloním. Pyramida jako taková, jak ji znáte, tak vypadal člověk ve stavu ega, než se mu otevře třetí oko, než vyjede vlastně do plné výšky – do třetího oka neboli do šesté čakry vaše vědomí. A o tom mluví nádherně bible.

Možná, že už jste to slyšeli. Já jsem o tom nedávno mluvila už několikrát. Vy jste byli vždycky vědomím a vědomí je bez odporu, vědomí je ráj, blaženost obrovská a tím jste vždycky byli do té doby, než jste se obalili hmotou na začátku 3. dimenze. Od té doby jste hmotou, protože jste si tak připadali. Napřed hodně rigidní, když jste byli ty složky nižších řad, pak jste se stali zvířetem. A člověk, a to už víte, je zvířetem do té doby, dokavad' se mu neotevře třetí oko. Protože do té doby jeho tělo hmota útočí, útočí odpory. A teprve tehdy, uvědomte si, že v té bibli to tam je, že jste byli vyhnáni z ráje, jakmile jste se obalili hmotou a stali jste se Adamem a Evou. A pozor, Adam a Eva jsou pohlavní, protože hmota musí být pohlavní, aby se rozmnožovala.

Ale nikdo z vás není pohlavní. Vy jste všichni bez pohlavní. Teď si představte, kolik lidí v sobě řeší, že má málo mužství, víc ženství anebo naopak, že jo. Podle toho, co žijete, ale ten oblek je správnější, abyste dodrželi přitažlivost k tomu, co máte prožít, koho máte potkat, kde si máte doladit tu vaši nulu, ke který se máte jakoby dopracovat. Tohle je strašně důležitý vědět, takže vy s tou hmotou nemáte co dočinění, je to pouze nosič, ve kterém to vaše vědomí letí a učí se. A vemte si, že v té bibli je vlastně strom, ten

znázorňuje časoprostorovou křivku tím kmenem, po kterém se otáčí had, což je hadí síla, která má propojit hmotu vaši loď a vědomí, dostat se z hmoty až do nebe neboli zpátky do ráje. A ten had má v hubě to jablko, abyste ochutnali v té hmotě ty zkušenosti všechny. Tys mě chtěl kousnout vid'? /smích) Jakmile všechno ochutnáte, což ten had se musí dostat až k tomu třetímu oku, pak už zjistíte, že jste bohem. A že všechno, jak tu tenkrát bylo, bylo dobré, i když jste to tenkrát odmítali, protože vy jste to neodmítali – odmítala to vaše hmota, vaše slupka, kterou jste se obalili. A tehdy ta hmota zmlkne. Je ticho jako předtím, než jste se obalili hmotou, kdy jste byli v ráji. Do té doby, kdy to nevíte, tak tělo bojuje a běsní. A vlastně jen o to tady jde. Pak už dostanete jiné úkoly, ale už budete vědět, co tady máte dělat a jak na to.

František: Já teď budu asi protivnej. Poslyš bohyně, pečeš vánoční cukroví? Je Advent...

Ivanka: Já jsem celý život pekla a letos poprvé nepeču. A víš proč? Protože Francouzi nepřijedou, ty jedou do Bretaně k rodičům. Já nejím pšenici, a 30. přijedou Italové a ty mají většinou bezlepkový věci, tak jsem se rozhodla, že nepeču. Možná tak eventuelně upeču rohlíčky pro děti, ony je mají rády. Ale moje maminka peče, řekla, že udělá tak dva druhy. A ona říká: „Doufám, že si vemeš?“ „Říkám, mami slibuju, že si od tebe i tu pšenici vezmu, abych ti udělala radost.“ Takže si to užijeme v takový tý pohodě, budeme letos s maminkou samy. Moc se těším. Mám ráda Vánoce, i když já nejsem takovej ten hodně zdobící typ. Já mám ráda ty vůně, mám ráda tu atmosféru. Ale tady jde o to, že mě se všechno slilo, já už dlouhý léta žiju Štědrej den jako každěj den. A to, co vlastně se ti lidi učili, což je dobře, oni celý rok prožívali ty odpory toho běžnýho života, to, co řešili a ty Vánoce, ten Štědrej den přece jen byl jinej než ty ostatní dny. Tam cejtíš tu atmosféru, jak ty lidi se snaží aspoň v ten den vlastně žít to, co by měli žít celou tu dobu. A když to žiješ furt během toho roku, ono se to trošku zarovná. Ale já o tom mluvím jinak. Já mám ráda celý advent, ne jenom ty štědrý dny. On je to skutečně ten čas toho bilancování, který je nutný u vás u všech, vy už to víte z těch mých přednášek. V tu dobu Adventu, což začíná už v listopadu, kdy se dějou velký přípravný věci na druhou otočku. Tam je ta brána v tom listopadu na další rok. Jakmile projde brána, což je zhruba v první třetině listopadu, tak začnete bilancovat a bilancuje se zároveň celý život, plus ten rok, co jste odehrávali. A tam pak když jste skutečně udělali pokrok a zbavili jste se spousty těch zátěží, pustili jste je a uvědomili jste si, že vlastně vůbec o nic nejde, tak to je vždycky lehčí a lehčí, ten rok je krásnej. A i ten život je tím zakončenej, protože vy jste dosáhli i přes třeba obrovský odpory v začátku toho života dnes úlevnejch stavů, a to je strašně důležitý. A to je to, jako když přijde záček do školy, neumí nic číst psát a počítat a najednou se dostane do stavu, kdy umí všechno. Takový to, pro co přišel se tam naučit, najednou to umí všechno. Takový to jeee, tak už to umím. Tehdy vy víte, že ti, co to ještě neumí, že se trápí, že si připadají nemohoucí, neschopní, hloupí.

To je jedno, jak to definuje každý ten člověk. Ale vy už víte, že i oni to dokáží, že nakonec tím systémem omyl – úspěch, omyl – úspěch se dopídí k tomu každý z nich, jak to dobře vyřešit. Je to fakt stejný jako ve škole.

František: A cítíš ten příští rok tedy trošku lepší než ten letošní?

Ivanka: Pro mě je všechno hezký Františku. Se mnou si nepokecáš.

František: Já vím, jasně, říkáš jsi, připravte se na to, že tenhle rok bude dost takovej tvrdej k vám.

Ivanka: Ano je tvrdej, teďka hodně lidí mě psalo – ježíši Trump, jako jo, to bude průser ve světě. Já říkám, uvědomte si, že všechno je hotový, a i to božství, který si vybralo schránku Trumpa a všech těch dějů, který tady je. Historie planety je hotová a ona je dobrá taková, jaká je i kdyby se mělo rozpoutat cokoli, Františku. Fakt ti říkám, na mě v tomhle tom jako .... No vše je dobře, no.

Vše je připraveno pro nás. A to, co bude, chtěli jste to. A věřte mi, teď řeknu důležitou věc.

Mě před lety psal dopis člověk, strašnej dopis. Já jsem mu tenkrát nemohla vůbec odpovédět, protože jsem věděla, že by vůbec nevěděl, která bije, to už vycítíš potom. On napsal, že je šílenej strachy celej život od narození a je mu asi kolem 35, a že se bojí, že až umře, přijde do pekla.

I kdybych s ním debatovala 100 dopisů, ten člověk nepochopí, to cítíte, jak je tam silná rigidita. Fanatismus, víra v něco, co se tady říkalo okolo těch všech rituálů. To nemělo smysl, ale pro vás tato informace je strašně důležitá.

Uvědomte si, že peklo je tady. Peklo – hmota – satan je jedno synonymum. To znamená, že když vaše vědomí boha je obaleno hmotou, tehdy se odehrávají nabídky z hmotné roviny. Vysvětlím, jo. Teď psala krásnej dotaz a je obohacující, ten dotaz, jedna žena. Říkala Ivanko, potřebuju se vás na něco zeptat. Mám kamaráda, je to léčitel a jednou tak za 14 dní se sejdeme na kávě a pokecáme si. A tento kamarád mi zdarma přistavil auto, že ho můžu používat jakkoli dlouho a nic za to nechce.

Já ho využívám. No jo, ale on mi třeba zavolá (a už se to děje nějaký čas) a ptá se, kdy půjdeme na kafe. A já slyším, jak ta hmota říká, že nejdu. Jenže pak to položím třeba a říkám si, jenže já bych měla, že jo? Tak mu zavolám, že druhý den už mám čas, takže se domluvíme. Říkala ale, co to je? Tak, výborně, a tady uvidíte, jak ten svět je opravdu pohádka a pohádky mají svoji pravdu. Jak ten čertík k tobě přijde a rozbálí ten pergamen, jestli se mu upíšeš. Dívejte se, já jsem jí napsala, že jediná šance, jak se osvobodit je vrátit to auto. Vy i on jste společný vědomí a máte i společnou hmotu. A teď si představte, že vaše hmota se nechce vzdát tý výhody, že může využívat to auto zadarmo, že jo. Může se pohybovat, to je super, ale už se vám nechce každých 14 dní chodit na kafe. To už jste rozervaná. A to je to upsání tomu satanovi, tý hmotě. To je fakt ten čertík, který přijde. A když to auto vrátíte, pak už se můžete svobodně rozhodnout, protože on ten závazek vás k tomu tahá. On mi půjčil auto a já s ním nejdu na kafe. Věřte mi, že když to takhle vyřešíte, tak za nějaký čas k vám to auto přijde, ale bude čistý. To samý je, že když najednou budete úplně bez peněz, úplně totálně nebude žádná vyhlídka, tak přijde nečestná nabídka od tý hmoty. Když ji seberete, jste v prdeli. To jste čekali, že jo na to slovo, jsem to dlouho neřekla. Františku, já se omlouvám, tebe asi šokuju, ty jsi taková poetická duše. Jsem drsná žena. /smích/

František: Já se na to těšil.

Ivanka: Joo?? /smích/ Tady v sále sedí jedna taková báječná dušička. Je to muž a ten mi psal, že už teda brzo, protože my jsme u nich dneska spali a ty víš, já se těším i na toho Františka, on je taková poetická duše, já takovej sprosták takový lidi obdivuju a neumím to, mojí přirozeností je tohle a měla jsem to dělat. A on mi řekl: „Aspoň jednu malou prdelku, tím to oživíš.“ /smích/

Tak je tady. /smích/

František: Víš, co mě teď napadlo? Omlouvám se, že teď nebude chvilku mluvit Ivanka. Jak jsi říkala, že takový drobný škodolibosti... Tím, že jsme se bavili o tom pečení, o tom adventu, dostaneme se pak k užitečnosti rituálů. Já si vám teď dovolím dámy nabídnout recept, jak neupéct štrůdl.

Můžu? Tak jak neupéct štrůdl, pište si.

Nepeče trouba a skořice už není,
v očích máš plamínky, tak přidej políbení.
Rozinky došly, tak přidej pousmání.
Oříšky došly, tak přidej cukr svých dlaní.
Jablíčka došla, zkus přidat obejmutí.
A ani těsto není, tak pomiluj se s chutí.

Ivanka: Nádhera. /smích/

Františku, tys mi připomněl čas, když jsem ještě kdysi dávno dělala v zubárně a bylo nás tam 7 v místnosti. Jednou, to bylo v úterý po Velikonocích, jsme přišly do práce a jedna mladá kolegyně tenkrát byla 4 roky vdaná a měla evidentně špatnou náladu. Ona byla nejmladší z nás, měla nejmíň zkušeností samozřejmě s tím životem. Byly tam různé věkové kategorie a jedna nejstarší Helenka byla takovej krásnej člověk, usměvavej, s báječným humorem. Tady ta Jaruška mlátila se vším, až to bylo vidět, že něco je. Všichni jsme to cejtili, až se někdo zeptal: „Prosím tě, co se ti stalo?“ Ona si tak strašně stěžovala a říkala: „Já jsem včera chtěla dělat nádivku a zjistila jsem, že můj chlap mi sežral uzeny. A ta Helena říká za mnou: „No ty si blbá. Já bych byla šťastná, že nemusím dělat nádivku.“/smích/ A teď bylo vidět ten údiv v těch očích, že to neuměla vyřešit.

František: To je krásné. Táhle na nás Dan blikal, že bysme měli udělat přestávku. Já si myslím, že první půlku bychom mohli... /obecenstvo křičí neeee/

Ne??

Ivanka: Já klidně můžu pokračovat.

František: Můžeme, a víte co, tak budeme pokračovat, klidně budeme pokračovat a kdo bude chtít si odskočit, může. Tak budou dva vstupy.

Ivanka: A kolik je hodin, Danečku? Tak ještě jednou třičtvrtěhodinka, a pak je necháme vyčůrat. Rychle se vrátěj. Jo? /smích/

František: No, já jsem myslel že, no, když už jsem to začal, že bysme mohli, jestli vás to nebude nudit teďko proložit to naše povídání motlitbou. A je to sice motlitba zaměstnané a plně vytížené ženy. Věřím, že vám bude blízká.

Milý bože, dnes se mi zatím daří.

Ještě jsem nenadávala, neskuhrala nad tím, co mě bolí.

Neztratila sebeovládání, nebyla jsem mrzutá, nevraživá, ani sobecká ani bezohledná.

Ještě jsem nebyla protivná, nehádala se s mužem a nekřičela na děti.

Neztěžovala si na nic ani na šéfa.

Ani tu čokoládu jsem si nedala, dokonce ani kreditku jsem nevytáhla.

Ale asi za minutu vylezu z postele a potom budu opravdu potřebovat tvoji pomoc.
/smích/

Mě to napadlo, když si ty vlastně všechno krásně přibližuješ životu, a teď se budem těžko vracet k rituálům. /smích/ I když vlastně vytahování kreditek je dneska taky rituál. Takže jako... lidi si přejí dobrý den a koukají na sebe a přejí si to do mobilu, to je ukrutný. Takže myslíš si, že rituály jsou užitečné a potřebné nebo ne?

Ivanka: Rituály dělá hmota těla, abyste si ulevili, protože těch odporů ze začátku je strašně hodně a vy potřebujete mít pocit tý berličky, nějaký opory.

František: Já někdy potřebuju invalidní vozík. / Iva se směje/

Ivanka: Ano, ano. Ono skutečně to jde krok za krokem. Já jsem teď vysvětlovala..., tak jak fungují ty tělní procesy, tady skutečně se dějí věci, kdy to tělo vám projektuje všechny věci. To znamená, že člověk, kterej bude ještě hodně zajetej v odporech, ten třeba pojede do Medžugorie, kde někdo viděl Madonu nebo někoho. Ano, to jsou stavy, který se ještě zdaleka neblíží ani černý magii, tady tyhlety oblasti planety. Ty lidi potřebují mít silnou berli, aby přežili, musí zažít zážitek, takže mnohá těla to tam vidí. Mnozí je nevidí, ale cítí tam tu posvátnost, protože tam zase je to ticho těch druhých těl, které to vidí, které jsou schopní. Ale je to zase projekce vašeho těla. Vaše božství je geniální a ví, co se má v tom těle odehrávat a máte to tam nahrané, takže ti lidé to vidí a věří tomu. Pak jsou vyšší vrstvy, kdy teda vás už budou strašit vyloženě hmotná těla, ale drsnými věcmi, abyste se báli. To se děje mnohým lidem při přechodu z bílé magie do pokory. Kdy jsou opravdu strašidelné věci, které zažíváte někdy v noci a ty jsou skutečně jak živý. A to je zase projekce vašeho těla, takže nebojte se toho, stačí, když to přijmete. Já jsem včera slyšela příběh a já doufám, že ho smím tady říct. Jedna žena, která žije sama v takovém malém domečku, měla zvláštní den na Všechny svatý. Kdy

seděla u televize, měla takhle přes nohy deku a najednou říkala: „Já jsem zažila zvláštní pocit, kdy ta deka najednou udělala šůůůů, jako kdyby se nadzvedla. Říkám si hergot, co to je? A zase šůů.“ Jenže potřetí se deka nadzvedla a vyjely z pod ní ruce a takhle ji začaly jakoby strašně škrtit. Toto fakt dělá projekce těla, pozor. A vedle najednou leželo tělo bez hlavy, no zkrátka horor. A teď vy to vidíte. Pozor, mnozí, kterým se to teď děje o těch věcech, co vyprávím, neví, nemají mě ještě zapsanou v časoprostorové křivce, tak ti budou zavíraní do bláznice a budou si odžívat odporové stavy v těch fázích různých – schizofrenních, maniodepresivních stavech. Ale tahleta paní mě poslouchala. To jsem neslyšela od ní, ale od jednoho známého, a to je důležitý příběh. Ona si vzpomněla na Ivanku a řekla: „Tady vládnu já!!!“ /smích publika/ A bylo to pryč. /smích Ivanky/ Ano, tělo vás straší jakýmkoli způsobem. A pozor, někdo to nezažívá a on si myslí, aha, tak já ještě nejsem připravená, že mě to nestraší a zase to chcete. Ne, ne, ne. Vy si oblečete tělo, kde je nahraný celý proces. Nemůžete ho ovlivnit. To nadjá vaše počítá s tou průchodovou křivkou, kde, co vám kdy vadilo, tak využívá toho, kde máte ještě zbytky, co si potřebujete zažít, takže si žijte to, co je pro vás připraveno. Ale prosím vás, i to, jestli si při té hrůze vzpomenete na Adamcovou, i to je už nastaveno a hotovo.

František: Je to pěkný. Já myslím, že mnozí pánové si na tebe vzpomenu, když mají takovou tu tendenci přijít domů a před ženou říct: „Tady vládnu já!“ /smích Ivanka/ A žena říká: „To víš, že jo, to víš, že jo.“

Ivanka: Já myslela, že žena je přestane škrtit. /smích/

František: Kam se to dostaneme...

Ivanka: Už jsme zase Laurel a Hardy, vid' Františku? /smích/

František: Ivanko, je vůbec nějaká otázka, která si myslíš, že tě dokáže překvapit? Protože ty seš taková srovnaná absolutně.

Ivanka: Víš, já nevím. Určitě je spousta věcí, který já nevím. Já vidím všechno z obecný roviny a už to tě zklidní. Když se stanete bohem, tak víte, že vše je správné a nemůže vás pak nic zaskočit.

František: Já jsem teď tak uvažoval, že my samozřejmě máme mezi odpory spousta takovejch nepěknějch věcí, ale ono v životě je spousta velice krásnejch věcí. Úžasných, božských, když se na mě podíváte, tak víte, že mám na mysli kousky z gastronomie, jo... Ale pokládáš to za odpor?

Ivanka: Néé, pochutnat si, to je to nejbožštější, co existuje.

František: Jenom mě to tak navodilo tu situaci, jak přijde dáma s pánem do restaurace. Usednou ke stolu, už je tam vrchní, uklání se před dámou a říká: „Co si dáte milostivá?“ A ona říká: „Já si dám párek.“

A vrchní říká: „A křen?“ A ona říká: „Křen si dá taky párek.“ /smích/

Jenom jako to je dvojí radost, já nechci odvádět pozornost od té krásné životní filozofie, kterou ty hlásáš, ona je to božská filozofie, ne životní, že jo?

Ivanka: Ano. Všechno tady, což hodně lidí nevidí, je fakt správné a teprve potom vidíte krásu světa, když vám do toho nekecá to tělo.

František: Teda promiň, do toho, o čem jsme mluvili, mi teda hrozně kecá to tělo.
/Iva se směje/

Když se podívám na váhu, tak vidím, že mi do toho dost mluví tedy.

Ivanka: Tak víš co, myslím si, že pochutnat si neznamená se přezrat. /smích/

František: Radši říkej ty prdelky. Jo, já to беру.

Ivanka: Ale já mluvila o sobě!!! /smích/

František: No to je zvláštní, že mluvíš o sobě a koukáš se na mě.

Ivanka: No musím. /smích/

František: No jo, ono nic většího při ruce není, že? /smích/

Je to moc pěkný, tak vidíte, vlastně pojďme si povídat o radostech Ivanko. Protože my všichni mluvíme o úzkostech. Ty si řekla jednu úžasnou větu. Já jsem byl na besedě kdysi, tuším, že to bylo v Havlíčkově Brodě. Všichni byli takoví úzkostní a já říkám: „Lidi, nebojme se.“ To je strašně důležitá věta. Prosím tě, řekni ji.

Ivanka: Lidi, nebojme se. /smích/ Ona odděluje. Ten strach odděluje, tam nejste sjednocení, jste oddělení

od těch druhejch vědomí, který jsou taky vaše a od těch hmotiček, ve kterých to jejich pro vás vědomí je tam oddělené. Ale to není pravda. Vy potřebujete přehlídnout to, co vám tam nabízí to tělo, abyste se sjednotili. A tehdy pochopíte, že není čeho se bát. Já jsem kdysi zažila neuvěřitelný příběh. To už jsem žila v pokoře. To je tak asi 5-7 let zpátky, v noci, ona nebyla ještě noc, bylo asi

7 hod, ale už byla tma, bylo to zimní období, jsem si připravovala večeři a měla jsem odejít teprve za půl hodiny pro otisky. Ta jedna moje paní doktorka, dělala i ve středu noční nebo večerní pro lidi, který do odpoledne jsou v práci a nemůžou se uvolnit. Před tím na mě zvonil jeden chlapec, ten byl evidentně závislej, minimálně na penězích, možná tam byly drogy nebo nějaký hry. Byl to souseď v blízkým okolí. Tam bylo vidět, on před tím asi 2x zvonil, to zapomenete takový věci, načež tma a jako krátce, velice krátce cinknul zvonek, až jsem si říkala, co to bylo. Zvonilo to? To se mi asi zdálo. To byl záměr, aby ten zvonek nebyl slyšet. Ale ty jako naivní člověk, já jsem tam hrála tu roli té naivity, protože já se nebojím, a taky nebyl důvod, protože jsem na nikoho nikdy neútočila. Když tu pokoru žiješ, tak jsi sjednocená a ničeho se fakt nebojíš. Najednou to zazvonilo víc, ale zase krátce, ale to už jsem slyšela, že je to zvonek, a tak jsem se bezstarostně rozeběhla tou předsíní a běžím na chodbu a teď jsem chtěla zvednout tu ruku, jako máchnout na to a otevřít a teď slyším paralelně s tou rukou, jsem slyšela, jak dupal, jak běžel od toho zvonku až k těm dveřím.

Ale ještě než jsem si to stačila uvědomit, tak moje tělo připažilo jak voják, otočilo se čelem vzad, jako když jsi na nějaké přehlídce, ale já jsem kráčela. Fakt, že máte takhle ruky /ukazuje pohyb/,

já jsem kráčela obráceně, než normálně a teď jsem byla udivená, protože já jsem chtěla otevřít,

ale mě to tělo nedovolilo. Tady už vás vede božství, protože není povolený útok na vás. Víte, tady

si uvědomíte u takových příběhů, který občas lidé zažívají, o tom se většinou moc nemluví, protože to je přechodová záležitost. Pozor, ne přechodová jako klimakterická, ale planetární, kdy si uvědomíte, že vám skutečně se nemůže nic stát kromě toho, co si zasloužíte. Víte, vy jste skutečně vědomí všech a vaše hmota je všech taky vaše. To znamená, že podle bible, komukoli cokoli uděláš, děláš to sobě a tebe to postihne a jestliže dlouho člověk vlastně nikomu neublíží, pozor, ubližuje se odpory samozřejmě, tak tehdy začnete vnímat tyhle věci, které se vám začnou dít, a tam uvidíte,

že není koho se bát. Vy si potřebujete uhlídat reakci vašeho těla, aby neublížovalo druhým, a tehdy nemáte co sklízet. To je jednota. To je to sjednocení, o kterém mluvím, takže ten strach je nahraný v lidských tělech a tady můžete jen soucítit, protože víte, že oni tím strachem se oddělují. To znamená, že budou oddělováni. Budou oddělováni záměrně útokem, protože nezvládají hmotu, která paralelně spolupracuje s tou jejich hmotou těla. Tenhle princip je zapotřebí pochopit.

František: Já jsem se teď zamyslel, protože mě napadlo, jakou roli v tom hraje láska?

Ivanka: Láska ve 3D, zamilovanost je vstup do učení Františku. To cvakne a seš v pytli. A ono je jedno,

jak dlouho to probíhá, jestli celý život nebo podle toho, co se tam původní, tvoje vědomí, chtělo naučit. Skutečná láska, pozor, ono to souvisí s tou sexualitou, tedy s rozmnožováním, tedy

s reinkarnacemi. To souvisí s těmi úkoly, který jste si navolili.

Ale skutečná láska je stav bez odporu – pak si bohem, proto Kristus je láska, takzvané pokora. Přijmi svůj osud. Tehdy se stáváš božstvím, a to je láska.

Kristus je ukřižované ego, to znamená stav hmoty. Ten člověk pochopí, že není hmotou, je bohem. Je to stav, kdy tělo mlčí a neútočí. Vem si, že sis na sebe oblíkl tělo František a tomu tělu se nelíbí, co se děje v tom vnějším světě, ať činy lidí nebo situace a ty na něj útočíš, na ten svět.

Pozor, v domnění, kdy si přivlastníš ten odpor toho útoku, že to nechceš, tak jsi Františkem.

Jenže ty jsi ten, kdo si oblíkl to tělo a jen potřebuješ vzít zkušenosti z toho. Paradoxní je, že až se

ti jednou zastaví všechny odpory, které tam jsou, tak zjistíš, že nikdo jiný neexistoval a že jsi vždycky útočil sám na sebe, v tom vnějším světě. Na své vlastní vědomí a na své vlastní hmoty, kterými ty jsi. Vy skutečně jste jedním jediným bohem. My jsme vlastně taková zvláštní kolonie buněk jednoho organismu.

František: Já s tebou souhlasím, ale zrovna si tu přemítám, kolik vlastně těch odporů všichni musíme prožít v tom. Vždyť máme rádi své děti, že jo. Musíme komunikovat s celým sociálním zázemím, které je kolem nás. Svět kolem nás je více méně materiální a musíme s ním nějak komunikovat, protože jinak bysme ani nemohli žít. Umřeli bysme hlady, kdybychom se nesnažili vydělat nějaké peníze, pokud bysme se neživili už pránou. Ale dejme tomu musíme i komunikovat v té rovině společenské. Hezké je to vědět, je dobré to vědět, ale asi není lehké to zvládnout.

Ivanka: Podívej se tenhle čas je na planetě nastaven k tomu, aby se všechno změnilo – a už se dějí k tomu kroky. Ekonomie se bortí, začínají se měnit věci. Začínají se vytvářet takové různé jakoby ústředí nebo vesnice, ve kterých se nežije penězma, ale tam se žije výměným obchodem nebo výměnou služeb. To už taky existuje, což se vymyká tomu světu těch plateb a různé finanční úřady běsní, oni na ně nemůžou. To všechno padne. Je to tu právě v tuto chvíli proto, že ta doba je na to připravená. A ti, kteří jsou takzvaní deváťáci, kteří už se naučili odolávat nabídkám své vlastní hmoty a nepodléhají těm egoismům, že by něco udělali falešně. Ti skutečně poplují a budou se vyvíjet dál na planetě Zemi. Víš, moje planeta, na které jsem se takto vyvinula, je dávno před námi. Moje vědomí přišlo sem, se vrátilo, protože už s tím mám samozřejmě zkušenosti. Ale jsou lidi, kteří jsou ještě v té osmé třídě a až si odžijí svůj život do bodu B, tak jejich vědomí se přemístí a dožijí si tam tu svou osmou a devátou třídu. Takže vidíte, že vy souvisíte nejen s touto planetou, ale souvisíte i s jinými planetami.

Teď je tady otázka toho, že během pár let přijdou mimozemské civilizace. Nedávno jsem dostala krásný dotaz od jedné známé z facebooku a z té naší skupiny.

Psal mi Štěpánka a poslala mi – víte, já si nepamatuju ty jména, myslím, že se jmenuje ten pan Bashar. Jeho navštěvují ty jiné civilizace a vypráví mu, že jsou naše rodina. Jen ve stylu informačním, protože lidstvo by se strašně bálo, to jsem vám vysvětlovala. Jestliže vy jste ještě oddělení, tak se bojíte i tady běžně druhých hmot, protože jste se ještě nesjednotili ve vědomí.

To znamená, že vy útočíte. Když máte strach, tak útočíte a teď si představte, že sem přijde najednou vyšší civilizace – tak se automaticky bojíte, že vám něco udělají.

Já jsem té Štěpánce tehdy odpověděla: „Pamatujte si, zapomeňte na všechny tyhle strachy nebo teď v předstihu, než se to stane, během těch pár let. Protože oni jsou skutečně naše rodina. Vy se v páté dimenzi budete učit, že patříte nejen k božství na planetě, což je teď ucelenost.

Když najdete sami sebe, kdo jste – to je stav bez ega. Jedině vy, kdo v té pokoře žít budete a najdete, kdo jste, se nebudete bát, až přijde vaše další složka z jiné planety. To znamená, že pořád pracujte na tom vývoji k tomu přijetí, k té pokoře. Jste vědomí, nikdy se vám nic nemůže jako vědomí stát. Tady se dějí pouze v té hmotné složce věci, které rezonují s tím, co jste si přáli prožít. Oni skutečně, ať vypadají, jak vypadají, tak nám přicházejí pomoci.

Aleš je tady někde? Psal mi nedávno.

Je film Příchozí, je nádhernej – běžte se na něj podívat.

Já jsem se musela smát. Aleš mi psal, že je ten film – tak jsem se minulou sobotu, měli jsme rodinnou návštěvu, celý den, a pak když odjeli, tak jsem říkala: „Mami, můžu jít do kina?“ /smích/

Jo, běž si. /smích/ Tak jsem šla do kina – úžasnej film.

A já jsem si vzpomněla, protože já jsem před lety, je to někde v ústeckých přednáškách, já jsem měla vizi neskutečnou, že přede mnou stál nebo spíš byl rozpláclej mimozemšťan a vypadal, jak černá chobotnice a měla chapadla – a teď, já v tomhle tvaru, na kterej jsem zvyklá, teď mu chcete říct, že ho máte ráda, že ho vítáte. Teď jsem musela tu Ivu, tak strašně zmobilizovat, kdy jsem si sáhla na srdce a poklonila jsem se, že jakože – vítám tě.

Oni mají stejnej čakerní systém. Teď on zvedl to chapadlo, a teď z něj ty slizy kapaly na zem... ha ha ha. A já fakt donutila tu Ivu zvednout tu ruku, ale říkala jsem si, radši zavřu ty oči. Jak jsem zavřela oči, tak jsem se z toho vzbudila. Ty, to byla úleva. Ale hlavně to, že jsem to dokázala – tu ruku zvednout.

A teď přijdu na ten film, já jsem se musela smát, protože tam stejná chobotnice – akorát neležela

a taky vždycky udělala takhle mlask ... Komunikovala tím jedním chapadlem, ale hlavně mě pak rozesmál Jura, protože mi napsal, že ta hlavní hrdinka se jmenovala Adams. /smích/

I tohle bylo připravený.

František: Mě se strašně líbí, že vždycky z nebeských výšin se dostaneme, až na tu podlahu.

Ivanka: Vždyť my tu jsme – dávno!

František: Můžu si dovolit jeden takovej další návod na překonávání odporů?

Já to říkám proto, abys viděla, že na tom makám.

Ivanka: Výborně, já to oceňuju.

František: Tím pádem se docela překvapivě, může dostat do poezie i taková věc, zdánlivě absolutně nepoetická. Když jsme mluvili o těch sušenkách – jako je váleček. Tak jestli dámy dovolíte, tak jeden poetický váleček.

Kdyby vám dámy někdy muž upadl jiné do léčky,

každá z vás rychle paži tuž, máte přec doma válečky.

Fuj, ne však proto, co vám právě bůh pomsty šeptá do uší,

ten problém dá se zvládnout hravě, násilí dámám nesluší.

Vlasové nudle domácí a vývar silný jako noha se vždycky více vyplácí,

než vilné rady pomsty boha,

marně pak jiná okem háže, marně vrtí svým zadečkem,

tak zaválet to nedokáže, tak jako vy, se svým válečkem.

Ivanka: To je nádhera. / smích/

František: Bylo to troufalé.

Ivanka: To bylo nádherný, ty jsi fakt boží.

Připomnělo mi to jeden příběh z dětství, ani nevím, jestli jsem ho už někde vyprávěla. Já jsem už toho tolik nakecala, věřte mi.

My jsme měli v ulici jednoho pána, kterej byl kamarád mýho tatínka. Můj tatínek už nežije 25 let a ten pán s tou rodinou tam už taky nežijí a nejsou ani s námi na tom světě. A ten pán chodil každej den do hospody, a tak se připicnul – a jeho žena to těžce snášela. A pak chodil můj táta, dal si tam jedno – dvě piva, a pak šel domů. Jen si tam pokecal s klukama a hned se vrátil, on byl pracovitej. A jednou mu tenhle kamarád říká: „Já jsem poslední dobou strašně zmlácenej. Já se vleču, všechno mě bolí, já nevím, co se děje. Druhej den, představte si – přišel domů, lehl si a nemohl usnout, což se mu nikdy nestalo po těch pivech nebo rumech, co měl. Najednou se otevřely dveře a jeho žena k němu přišla: „Říkal jsem si, co chce, ještě než ke mně došla a než jsem stihl zvednout hlavu a zeptat se, co chce, ona mě takhle začala bouchat po všech rukách a nohách a po těle – ty, vona mě mydlila válečkem - proto já byl tak zmlácenej.“ Ale on se před tím nikdy nevzbudil, takže ... /smích/

Taky dobrej váleček.

František: No jo, ta to nezvládla, no. Možná, že bysme mohli upozornit na to, že po přestávce, pokud se chcete na něco Ivanky zeptat, že byste tu mohli někomu z místních tu otázku dát. Abysme neříkali něco, co nechcete slyšet, protože my tu povídáme. Cožpak Ivanku, to já chci slyšet pořád. Ale téma, které chcete slyšet, abychom nevynechali.

Ivanka: Mě teď jedno téma napadá.

Teď nevím, jestli na to taky myslíte, asi jo, protože jinak by to nevyskočilo.

Teď hodně lidí píše téma zvířata. Jednak teda záchrana těch zvířat, určitých druhů, který tady jsou, a pak taky zvíře jako téma utrpení, který tady máme nastavený. Vy vlastně víte, že zvíře je to samé co vy, dokud máte odpory. Ono akorád ještě nemá myšlenkovou fázi, to znamená rozhodovací fázi. To je u vás vyšší. Ale taky útočí vaše tělo do doby, kdy jste ještě v nepokoře.

To je jedna část otázky, ale ta druhá je důležitější. Nedávno mi psal člověk, který mi říkal, že strašně trpí tím, že tady vyhyne spousta druhů zvířat. Pamatujte si, všechno má svůj čas. Vaše těla jednou budou vypadat úplně jinak a ta planeta teď se otepluje tím, že jsme přeletěli do vyšších vibrací. To už víte. Tady se dějí procesy, kdy musí vyhynout část obyvatelstva planety, hlavně těch zvířat, který se neumí bránit a je to tím, že oni ztrácí své podmínky. Mění se vlhkost, voda, teplota a strašně hodně věcí a teď to je obrovská éra, která tu už běží několik desítek let, kdy hladina byla vyzkoušena v období bílých mágů, kteří budou zachraňovat, kde co se dá. S obrovským úsilím, ale

oni to nedokáží. Zkuste si představit, že budete to zvíře. Pozor oni si myslí, že pomáhají tomu zvířeti. Zkus si přestavit, že budeš to zvíře, jo?

František: Kanárek.

Ivanka: No kanárek, nee. /smích/

František: Já věděl, že to neprojde, já to jen navrhoval.

Ivanka: Představ si, že budeš zvíře na vyhynutí. Já tě odchytím. Dám tě do klece, a pak tě budu nutit rozmnožovat se. /smích/ Dělej, že to neděláš rád. /smích/ Až se rozmnožíš, tak tě vypustím do volný přírody, kde už nebudeš mít takový podmínky. Vemte si, že ty zvířata, když tam dlouho nežije takový typ, tak tam nemá potravu, všechno. Jsou jiní predátoři. Tam se změní ten ekosystém. Pamatuju si, že mi vyprávěl můj bratranec, že na Novém Zélandu, kde žije jeho syn, tam se přemnožili nějakí ptáci, kteří tam vyžírali nějakou faunu. Tak vymysleli na tom Novým Zélandě, že snad z Austrálie přivezou zvíře, který je podobný veverce, a že ona žere takový ptáky.

Jenže, kdo jste byli na Zélandě, tam není moc stromů, tam je vysoká tráva, takový porost.

Takže tam ti ptáci, kteří si potřebují sednout, tak si sednou do té trávy. Takže dnes už tam není žádný zpěvný ptactvo, protože když ty veverky vyžrali všechno to škodný ptactvo, tak by měli hlad, tak se pustili i do těch dalších ptáků. Takže tam se narušil ekosystém, takže ten člověk, který si myslel, že pomůže tomu systému, tak mu uškodil.

Já jsem teď viděla, kolik milionů se dalo do záchrany bílého nosorožce v Praze někde. Teď ho za 400 tis. převezli, vypěstovali ho tam chudáka, byl v tom vězení. Dovedeš si to představit? Teď ho odvezli tím letadlem a oni ho ty nosorožkyně nechtěly. Takže se to nesetkalo s úspěchem, a i kdyby se to povedlo, tak to nebude v takovém množství, aby to přežilo. Ten druh je odsouzený k tomu výhynu, protože on tu nemá co dělat. Víte, kolik za éry naší planety vyhynulo druhů, takových těch větviček krátkejch? To vidíte na těch zkamenělinách, že ty věci neexistují. A tak to bude vždycky. Zákon hmoty je zákon přirozeného výběru a přežije v té hmotě jedinec, který ty podmínky pro to přežití má. A člověk, kterej používá odpor k tomu, že přemýšlí o tom, že on může zasáhnout většinou po určitých desetiletích, po určitých letech zjistí, že vlastně ublížil, nebo že to bylo zbytečný. Tam bylo obrovský úsilí. Ale pozor, vyučí se tím, aby přišel na to, že tohle už příště dělat nebude. Žádný lítosti, tam musíš prokázat i to, že na tom svém kanálu, že nebudeš nad tím bédovat. Ono to posloužilo. Ten druh posloužil v té době, kdy měl a kdy už skončí jeho služba, jste osvobozeni. Uvědomte si, že nejste hmotou. Takže když svlíknete ten kabát, jste v ráji. Jste věčné vědomí.

František: Na jednu stranu jsi mě uklidnila, na druhou znepokojila, protože teď se dozvídám, že na Šumavě už jsou vlci. Není daleko doba, kdy tam budou medvědi. Já teda mám k medvědům velmi vřelý vztah. Protože když byl jednou v rozhlase Den otevřených dveří, tak to je tak, že lidé chodí budovou rozhlasu a nakukují do studií, aby viděli, kde pořad vzniká. Pak je místnost, kde sedí ti, které znají jen po hlase. Já tam sedím a najednou slyším, jak se tím davem prodírá dáma a říká: „Novotný,

pan Novotný, je tu někde? A já, jak jsem takhle vstal, když ta dáma přišla a říkám: „Já jsem Novotný. Tak ona chudinka, jak měla napřaženou tu ruku, tak ji spráskla a říká: „Jéžíši, vy jste takovej brtník?“ To je totiž, jak ten hlas mylí, že jo. A představa k básníkovi je útlý člověk, kterého je potřeba chránit. A tys mi teď udělala radost, protože jsi řekla, že i ty velký zvířata je třeba chránit. /smích/

Víš, takže já vím, že na Šumavě jsou věčné pomníky, zde byl zastřelen poslední vlk, zde byl zastřelen poslední medvěd a teď najednou je tam zase, abychom se naučili asi.

Ivanka: Ano. Ale to musí být přirozeně. To se najednou podaří samo. Najednou se objeví někde. Ono taky ty teploty se mění. Vemte si, jak tu bylo před lety. To je úplně jiný počasí. To samý se děje od toho jihu, my tu téměř v polovině Evropy máme komáry a hmyz, který byl dříve jen na severu Afriky. Ono se vše posunuje a je to nutný. Ona se naklání ta planeta a mělo to tak být. Oni nás na to upozorňovali. Já jsem to říkala už na začátku přednášek. Máte to tam nahraný, takže si to můžete poslechnout, že to tam je, můžete si ověřit, že to pracuje. Ale ono to tak je zkrátka, navíc můžete vidět, že i ty zvířata se chovají jinak. Jsou jiný. Oni s váma najednou komunikují jako člověk. Druhy mezi sebou se přátelí, teď už vidíte, že kočka se miluje se psem. Teda ne doslova, to ne, ale dřív si pamatuju v dětství, že se vždycky praly kočky se psy. Teď ne, je to trošku jiný. I ty záběry, který se odehrávají na různých videích, co lidi zaznamenají, kdy kočka chce do svého hnízda kořat přidat i kuřátka a ty jí utíkají a ona je chce přidat zpátky. To je nádherný zkrátka.

František: Moc si mě neuklidnila téma komárama.

Ivanka: Smích – máš strach z malárie?

František: Je fakt, že my si to neuvědomujeme. Ale to jsou takové momenty, že může najednou nastat situace, kterou jsme dřív znali jen z těch sci-fi knížek. Říká se o blackout, že může nastat. Já jsem jednou šel koupit chleba u nás v pátek večer, ale pozdě a tam vám byly ty regály, kde dřív byly chleby a housky, úplně prázdný. Já jsem si tehdy uvědomil, jak snadno to může nastat. Když to tak vezmete, všimněte si, jaký problém mají s hmyzem. Jaký byl strach při olympijských hrách z komárů. Nakonec to vše dobře dopadlo, i když se jim snažili dát, co nejvíc zabrat, myslím, že je nevyhubili.

Ivanka: Já jsem si o tom taky psala s někým. Uvědomte si, že jižní Amerika, Afrika a Indie jsou oblasti, kde jsou ty třídy nejnižší – v uvozovkách. Vy víte, že neexistuje vyšší a nižší. Tady je zkrátka jen krátký proces tý časoprostorový křivky u toho vědomí, který tam žije. A vemte si, v těchto oblastech se odehrávají ty nejdramatičtější věci. A tam zrovna, si vemte, že najednou se, pozor, DNA je celý planety. Je jedno, jestli je to komár, člověk, pes nebo kočka. To souvisí, tam všechno žije a průchod je nastavený. A je daný, že v tuto dobu se tam vyvine ten vir, nebo ten bacil a vemte si, že vlastně tohle, co se dělo, ta situace, ta zamezovala, aby se rodily další děti. Tam najednou stagnuje ta hmotná schránka, který je zastaveno ten vývoj. Protože on je nějak přibrzděn. Ano, to má svou platnost, ten vývoj a je to tak nastavený. My můžeme pouze jen mechanicky dělat věci, co jsou nám dovolené. Takže oni tam jenom stříkali a dělali ty postřiky a holt se zase musí něco vymyslet. Teď už je snad i lék na AIDS. Někde jsem to zaslechla, nevím. Takže vidíte, kolik let to trvalo. Bylo to v 80. letech, tak to máte skoro 40 let, 35

let. Vždycky přijde takováto jakoby darda, která zase proškolí něco. Ty lidi si prožijou ten strach ze smrti a k tomu přidavny prožitky a nějaká ta část – to už je nastavený – kdo se vyléčí nebo kdo to zbrzdí nějakýma lékama, jak se to vyvíjí. Teď se ale objevuje hodně ten výzkum, ta věda proniká do hloubky hmoty a vidíte, že vše je jinak, a že se dá všechno vytvořit. Na to přijdeme. Na to ovládnutí té hmoty. My teď máme ovládnout tu hmotu, kterou zjistíme, že je náš nosič a sluha. Doteď jste sloužili hmotě jako vědomí. Nevěděli jste to. Těma poryvama, jak vás vláčela. Teď se budete učit hmotě vládnout.

František: Vážení přátelé, vy to nevidíte, ale my ano. Tamhle v portále je taková bludička – Dan, který signalizuje, že je čas na přestávku. Takže ji prosím využijte, za 20 min se tu sejdeme.

Ivanka: Čtvrt hodiny, rychle, rychle. / smích/

František: Čtvrt hodiny, to znamená, že za 25 minut se tu sejdeme.

zpěv Jana Máčovská

František: Zdá se, že už jsme všichni na palubě. Já teď Ivanko přemýšlím, o čem jsme se to bavili před tím,

ale zároveň se mi vybavilo, jak mě tam dávala do souvislosti s jakýmsi rozmnožováním. Tak jsem si uvědomil, že bych teď úvodem, vám mohl nabídnout básničku z knížky, která je ještě čerstvá ani ne měsíc stará, ale nejspíš už zase nebude na pultech. Jmenuje se Malovaná muzika a dělali jsme ji s Karlem Frantou, to je takový současný žijící klasik, pokračovatel linie Aleš, Lada. Už je Kájovi pár pátků, a tak mi bylo velkou ctí, že mě požádal, abychom udělali spolu knížku o muzice. U něj se původně sudičky praly, jestli bude muzikant nebo výtvarník a vyhrála ta výtvarnická. Ale přesto, cokoli vzal do ruky, uměl na to zahrát. A tak udělal na to knížku. On má spoustu nádherných obrazů, kde je spousta fantaskních hracích strojů a obrázky s hudební tematikou. Dal mi obrázek nazvaný Večírek abiturientů, a tak k tomu vznikla taková abiturientská. Nevím, jestli jste se sešli po letech někdy. Tam je to tak, jak jsme se zmiňovali o tý paměti... A tak z toho vzniklo tohle:

Prohlížíš tablo za výlohou let,
marnivé ptáče mládí na chvílku kolem letí,
rychle jak stránka knížky kterou jsi nedočel,
jak krátký lidský vzdech, uběhlo půl století.

Čas budí naději lenivě v duši spící,
na dobu za školou ti omluvenku slíbí,

ani se nenadějem a jsou z nás pamětníci.

Jenom ta paměť braši, jenom ta paměť chybí.

Takže vklouzli jsme zase do reality. Já jsem tu rozbil některé otázky.

Tato se mi moc líbí. „Pane Novotný, jděte už domů.“

Ne, není to. /Ivanka/

Děkuju, to byl pokus o žert. My jsme se bavili o tom, jak to, co ty říkáš ... Potkal jsem člověka, kdy jsem o Ivance mluvil a on na to reagoval „Jasně, budem všichni nihilisti, na všechno se vykašlem a pomalu scípnem.“ Je to takový drsnější muž. Tak, jak je to s tím nihilismem.

Ivanka: Já jsem vysvětlovala lidem, že ti, co mě můžou poslouchat, jsou připravení.

Ti, co mě nemůžou poslouchat, je to taky dobře, protože připravení nejsou. Není jejich čas, nemají naplněnou tu zkušenost, kterou ještě nestačili zažít. A proto oni dobře odporují. Oni tomu jen nerozumí, právě tam chybí ty zkušenosti. Já jsem si připravila jeden nádhernej dopis. Já si ho vytiskla, kdyby tu byla možnost, ale já ho nenašla – teď. Takže příště, až někde budu, tak to přečtu. Ale právě rozdílnej je od ostatních dopisů, které třeba jsou v takovéto nevědomosti. Ano, ego v nepochopení, v nedostatku těch zkušeností, ještě tam hodí: „Tak když je všechno nastavený, tak já nebudu dělat nic a budu jenom čekat.“ To je omyl. Vy to víte, vy, co mě posloucháte delší dobu. Vy znáte svůj osud jenom jako bohové, jenže ve hmotě plné odporů, v tom vašem těle si nevzpomenete, a proto se učíte. To je symbol toho ochutnávání, toho jablka neboli toho života.

A tohle je obrovský nepochopení v hladině černé a bílé magie, kde chtějí vše zadarmo. Nebo to nějakým způsobem zpeněžit. Ne, systém pokory je, že vy budete obrovsky pracovití, protože vám už ta práce dělá radost. Vy už pomáháte vědomí celku všech lidí. Nechcete za to něco výměnou a pozor, je vám jedno, jaký bude výsledek. Víte vědomí je celek. A tam se uskutečňují neuvěřitelné procesy, jakmile se prolnete do stavu 5D, budete zažívat svět úplně jiný. Vemte si, že dejme tomu budete ve sporu s někým o něco. Budete muset využít třetí stranu neboli soud. Jiná cesta nejde, když se nemůžete domluvit. Klidně se můžete jít soudit, ale jen s tím že nebudete na toho člověka útočit, že má jiný názor než vy. On má taky svoji pravdu. Uvedu příklad. Já mám taky pravdu.

Tak jen využiji soud, ale nenenávidím ho, nepřeju mu nic špatného a já jen půjdu do toho už s tím rizikem, že třeba ten soud rozhodne v můj neprospěch. Ale pak je ještě vyšší pravda. Když na to budu mít, když se budu soudit o nějaké peníze, tak víte, když jste jednota, tak jste vědomí i toho druhého člověka. Vy pak budete klidně, i když budete vědět, že on nemá pravdu, tak mu to třeba i zaplatíte, jen abyste nemuseli se soudit a nemuseli jste prožívat ty dramata toho procesu. A tohle je vítězství. Uvědomte si, že nemůže nikdo ani vyhrát, ani prohrát, když budete bojovat ve stavu hmoty, ale můžete vyhrát jako bohové. Ono někdy je to strašně těžký k pochopení. A takhle je to

vlastně s celým životem. Ty můžeš projít s čímkoli, jen si to nesmíš přivlastnit. Ono ti to nepatří,

ty nejsi hmota. Takže i když já obrovsky investuju úsilí třeba do opravy baráku, a pak o ten dům přijdu, protože nebudu mít třeba na splátky, tak mě to nebude vadit. Je to můj osud, mělo se to stát. Já se teda odstěhuju do nějakýho jinýho obydlí nebo půjdu někam do nájmu. Nebudu plakat nad tím, že jsem tam strávila stovky hodin v obrovský makačce a investovala jsem do toho, protože já jsem si užila tu práci. Já jsem zažila nádherný chvíle s tím. Já, když pracuju, tak to je blaženost. Já jsem špinavá, já si tam ráda pak sednu na zem a koukám na ty vybělený stropy nebo podle toho, co dělám. Teď si odpočívám s tím hrnkem toho čaje nebo cara – už nepiju kafe, tak cara. A teď cítíš tu blaženost – večer, když jdeš do postele – já, ono je hotovo. Zas je kus toho světa jinej, mohla jsem přispět. A i když o to přijdu, tak vám to nepatří, ten hmotnej svět vám nepatří, to je iluze. Vy máte tvořit. Tehdy prožijete všechno nádherně, což lidi s takovým odporem ještě nemohou zažít. Oni tu hmotu k sobě tahají, a naopak by nechtěli nic dělat jen proto, když je vše marný. Ale takovému člověku to nevysvětlíš, to nejde.

František: Já jsem pochopil, kdo vymyslel to motto: „Když nemám co dělat, pracuju.“ To jsi byla ty, nepochybně. Ale jestli mi dovolíte, s jednou vzpomínkou něco přečtu.

Láska je řeka u dna tichá a na hladině zrcadlení, v největším žáru nevysychá a neukáže, co v ní není.

A já jsem se teď o přestávce se díval tady na tu řadu Ivanko, a to ti byl extrakt lásky, ty dotyky těch

Lidí, a ono dívat se na vás, to bylo něco úžasného a možná, že bychom to předchozí mohli ještě doplnit o empatii. Neztrácet empatii to neznamená ne, jen nihilismus, ale neztrácet empatii, mít rád. Jestli jsem to pochopil od tebe dobře.

Ivanka: Ano, já ti vysvětlím. To je důležitý to vcítění se, protože já vidím, když vidím agresivního člověka, který je ještě pod knutou hmoty – to znamená, to tělo něco odmítá, těžce to chce vydobýt a není mu to dovoleno a ubližuje těm svým okolo. Ti, co by se přidali na stranu odsudku, jakéhokoli posuzování a kritiky, tak oni jsou stejnou hmotou. Oni dělají to samé. Já s tím člověkem soucítím, jsem empatická, protože vím, že on neví, že je vědomím a podléhá vlastně nadvládě hmotného těla, který ho nutí přijímat ty všechny vnitřní hlasy. Já mám nárok. Já jsem to chtěl mít. Já chtěl být první. Já chtěl, aby ta žena byla moje, a není. Víte láska je, když miluju člověka a on si mě nevybere a chce za někým jiným, že ho láskyplně pošlu za tím jiným člověkem. Protože to je moje štěstí, že on je šťastný. Egoismem by bylo, že ho chci mít pro sebe, ale tím pádem mám jen hmotu.

A on není hmotou. Je vědomím. A když bych odporovala tomu, co chce, tak ztrácím kus vědomí společného, o který já přijdu. To je základ, nejste hmota, jste vědomí. Jakmile vám toto bude jasné, tak budete vědět, co uděláte a uděláte to čistě.

František: Je to krásně řečeno. Já nevím, proč jsem si teď vzpomněl, že když jsem sem jel, tak jsem jel v kupé, kam přisedla taková společnost. Jeden chlapík tam vlastně pořád říkal nějaké vtipy a já jsem si vzpomněl na krásný židovský příběh, jak v kupé cestuje společnost a jeden chlapík tam pořád říká anekdoty o panu Khonovi. A sedí tam jeden člověk a říká: „Kouknou, musej furt povídat vtipy jenom o tom Khonovi. To nemaj žádnou jinou anekdotu. Tak... paní Khonový se narodí dvojčata.

A zas je v tom ten Khon. Ne, ne, tentokrát ne!

A to je vlastně přesně ten odpor. Já pošlu někoho za někým jiným.

Ivanko přišly už dotazy mezitím.

Ivanko můžeš říct něco k adopci? Říkalas, že není úplně OK, ale když je vše dané, tak i dítě musí mít adoptivní rodiče v DNA.

Ivanka: Ano, je to tak. Vy máte každý rozhodnutí nastavený v osudu v tom těle. Takže jestli máte někoho adoptovat, tak se to skutečně stane.

Vy jste mi připomněli něco trochu jinýho. My jsme se v létě setkali na statku se spoustou báječných lidí, co nám přišli pomoci a všichni byli super. V jedné skupině byla manželská dvojice, kteří už měli své děti dospělé a dostali se do programu dočasných opatrování malých dětí. Ta paní Alexandra byla báječná ženská a vyprávěla mi příběh: „Já už jsem těch dětí hlídala hodně, ale jedno jediný...“ Ale pozor, ono se čeká dlouho, než se najdou rodiče.... „O jedno jediný jsem neměla obavu a opravdu to proběhlo. To byla holčička tříletá, která kdykoli jsem tě poslouchala, tak ona nechala hraní a přiběhla, sedla si a poslouchala nehnutě. Ve velice krátkém čase se dostala do rodiny a má úžasnou maminku a tatínka, a to proběhlo strašně rychle. Já jsem cítila, jak ona je připravená a jak to souznělo s ní, to, co jsi říkala.“ Teda, jestli slyšela ty sprostárny. A já jsem jako by přesně vytušila, že ta duše byla připravená na to. Ano.

Víte, tady si nabíráte tyto stavy. Když budete třeba adoptovaný dítě a budete už hodně čistí, tak třeba to někdy ty děti neví a dozví se to pak třeba někde okolo. Tomu dítěti to bude jedno. Bude vědět, že mě si ty rodiče vybrali a on to bude skutečně oceňovat. Dítě s odpory se to doví a bude mu vadit, že původní rodiče ho nechtěli. A tam už je nastaveno, že budou zádrhele i v týhle rodině, protože už ta reakce toho dítěte bude odporová. To jsou různé varianty. Ale už je to vše připravený. Takže tady sice to DNA není přímo blízky vám, tam jsou třeba jiné vlastnosti a vy s tím musíte počítat. A pokud po tom dítěti tak toužíte a chcete ho, tak je to v pořádku. Kdyby totiž k tomu v tom DNA nemělo dojít, tak se pro to vůbec nerozhodnete. Nebo i kdybyste o to usilovali, tak se to neuskuteční. Takže ano. To záleží na tom každým člověku, jak to cítí. Vždyť je to váš život. Pozor, neberte to tak, že kdyby přišly komplikace, že je to špatně. Vy jste chtěli ty komplikace, pokud se objeví. Vy jste chtěli vyřešit ty věci tak, jak vyřešeny mají být.

František: Děkuju, vlastně si mi moc pomohla a děkuju i tomu kdo dal tu otázku. Já mám několik přátel, kteří adoptovali romský dítě – maličký bylo dobrý, povyroستlo – konec. Chodí se zlomeným srdcem a já je utěšuju, že to tak bývá. Ale vlastně teď si řekla, proč to je.

Ivanka: Ano, ano, máte nastaveno vše, co potřebujete vyřešit. To, co jste v minulosti neuměli a je jedno, jaký je děj toho osudu. Vy zkrátka musíte prožít tyto věci, abyste opravili něco minulostního. Ono to je tak, jak to je.

Další otázka:

Schizofrenie – pomáhat a jak? Nebo to nechat být?

Ivanka: No takhle, vy se máte pokusit tím tělem vždy něco udělat. To znamená vysvětlovat. Ale ono to někdy nejde. Já jsem vysvětlovala, že schizofrenie jsou dvojího pramene. Ti, co chodí z černý magie, těm není pomoci. Tam je tolik útoku, že ta hmota si je dnes stahuje k sobě. Takže zesiluje ty hlasy, které se tam odehrávají. Ale to vy nevíte, kdo jde z černý a kdo z bílý. Kdo jde z bílý, tam ta šance někdy je. Já jsem vysvětlovala na setkání s jedněmi děvčaty. Ta jedna trpí depresemi. To je taky stav zesílení ega. Pozor. Tělo si s ní hraje, nebo s vámi podle toho, jak to prožíváte. Najednou má obruč na trojce, ale to je bolest až k nesnesení, to tělo odmítá. Teď si vezte v rodině se odehrává nějaká těžká situace. Vy děláte svojí práci a najednou např. syn by něco ukrad, maminka je v domově důchodců a já pracuju, nemůžu se o ni starat. Teď já za ní přijdu, ona mi to vyčítá a teď to nabejvá. Od každého člena té rodiny, něco se děje. Do toho míň peněz nebo se blíží Vánoce, bilancování, to vše hraje roli. Ale vy třeba pracujete jako ten robot, ale pozor nedovedete se u toho radovat. A to tělo najednou začne tak jako tuhnout a začne mít odpor a vy to přehlídnete. Pozor, jestli začne se tělo napínat okamžitě zapomeňte na to co se děje a začněte komunikovat s tím tělem. Uvědomte si, že vy jste to vědomí. Vy berete druhý lidi jako lidský těla, jako druhý oddělený věci, ale pozor i vaše tělo nejste vy. Tak je to taky někdo jinej. Tak jak domlouváte sousedovi nebo kamarádce nebo dítěti, tak máte domluvit i svému tělu. Ty vole, já jsem to chtěla. Tohle je moje rodina, tuhle situaci jsem si chtěla prožít, tak to je moje vůle. A to tělo povolí. Jakmile překročíte tu hranici...

A teď – ona, i když mě poslouchá, ta paní, tak říká: „Já jsem to chtěla, jo?“

To bylo tak hezký. Ano, vždyť si na sebe oblíkla to tělo, který ti tlačí na tu trojku a dělá obruč. Dej mu najevo, že ti to nevádí, žes to chtěla. V tu ránu nemusíš brát prášky. Ty jsou jen berličkou v tomto případě. Prášky povolí, ale pozor, vy to neumíte, takže až přejde účinek, tak tělo pookřeje

a nabere sílu a čeká, až kdy zas to někde zatuhne a zas to přitvrdí. Někdy si potřebujete ulevit, to je pravda, ale nevyužívejte toho zas tolik. Vy jste vládci nad hmotou. Dejte tý hmotě najevo, kdo tu vládne. To stačí.

František: Ty jsi trošičku odpověděla i jedné naší paní kolegyni ze Slovenska, která – já to trošku shrnu:

Ona se ptá – syn se oženil, snacha dobrý. Najednou se vše pokazilo, a i ten nejčistší vztah ze strany tchýně k ní, žádná odezva. Naopak – negativní a vedlo to k tomu, že i ten syn se odtáhl od rodiny. To je taky modelový případ

Ivanka: Víte, rodinný vztahy jsou někdy... Víte, prohlédněte si, jak to bylo, když vy jste byla dívkou a měla jste tchýně. Tam můžou být nějaký varianty, který budou rezonovat. Vy se vždy po čase, když se stáhne to tělo, tak se dostanete do pozice toho bejvalýho. Vy si prohlédnete z druhé strany ten děj.

A tady většinou najdete veliký paralely. Je neskutečný, co se odehrává. A zjistíte, že vlastně jste se dostala na tu stranu, kterou dřív jste třeba nějakým způsobem nechtěla. A najednou to tam je. Musíte to prožít a musíte to přijmout i za tu cenu, že budete respektovat toho syna, že nekomunikuje a bude stát na straně té manželky. Tam se zakládá nová rodina. A teď jde o to, abyste opravdu zachovala klid těla. To znamená – udržela tělo v klidu. Věřte mi, že každý boj jen za záchranu, abyste vlastnila to tělo toho syna, nic nesvede. Naopak to zhoršíte. Vy jste jeho součástí. Vy potřebujete pochopit, že on má právo na své rozhodnutí. I to, co se děje tam. Taky si nepamatujete, co jste dělala v minulosti. Jak přichází ty minulý děje. Co všechno opravujete. Život je takový, jaký je. Vy tu máte prokázat, že máte odolat hmotnému světu. Hmotný svět vám předhazuje, že vlastníte své děti nebo své partnery. Pozor, nebo i sama sebe. To znamená, že třeba kdyby tys mě urazil, tak mě neurazíš. Ono není koho. Tělo chcíplo. Takže je mi to jedno. Ale kdybych byla ještě rigidní a byla bych tělem, tak by se mě dotklo cokoli. Ty to ani nemusíš vědět. Ty bys mě ani nemusel urazit záměrně. Řekneš něco, nevím... Třeba si budu o sobě myslet, že jsem ošklivá, budu zrzavá zrzka a ty něco řekneš o zrzkách... já jsem bejvala zrzka – teď už je to barvený, není to moje. Udělám to jako příklad – Takže tydle lidi, co na sobě vidí nějaký takový závady, co jim předhazuje ego, tak jsou pak háklivý na řeči druhých lidí. A může se stát, že se urazím a ani ten člověk neví. A to je vlastnění svýho těla. Ty se zabydlíš v tom těle, uděláš si, co je plusový a co je minusový a teď jsi háklivá na to, co se tam odehraje. Jednoduše máš pocit, že tě někdo za to kritizuje, a pak útočíte. Tak tohle je vlastnění svýho těla.

Takže tady vlastně se pak odehrávají obrovské boje a ten člověk ani neví, proč najednou já s tebou nemluví – protože jsem se nafoukla. To jsou ještě hodně rigidní stavy a silný egoismy.

Takže to vám vůbec nic pak neříká, když ten odpor z toho těla zemře. Vám je všechno příjemný.

Vy respektujete ten názor toho druhého člověka, líbí se vám to. Tak jak jsem vám teď vyprávěla, že jsem ty paní řekla, že když studuju, tak vlastně vydělávám 6 tisíc. Vás nemůže nic porazit.

Vy to vidíte v tom globále, v tom správném celku. Tam je všechno, v tom celku.

František: To je to, o čem jsme se bavili v té první půlce. To je ten úder reality, ve které žijeme, ve které se pohybujeme.

Ivanka: Takže ty údery, který se tam odehrály někdy v minulosti, jste si vždy dali sami sobě. Tak si musíte sklidit tu pozici jakoby druhou. Pozor. Jestli jste hodně visela na svém dítěti, tak právě vy jako bůh jste si zvolila, že o to dítě musíte v uvozovkách přijít. Pozor, vy o ně nepřijdete, když budete souhlasit. Má právo se rozhodnout. On vám nepatří. Je to hmota. On je vědomí. Jestliže se ve vědomí odsudkem, že to udělal, k

němu postavíte, tak se pak teprve oddělíte a budete trpět. Ne, vy o něj nemůžete přijít, když budete souhlasit. To je někdy hodně těžký pochopit.

František: Takže my vám budem všichni držet palce, abyste zvládla to tělo, i když duše pláče – určitě se vám to povede.

Ivanka: Duše pláče, ale až se stanete duchem, tak už plakat nebudete.

Tak jsme u další otázky:

„Zdravím Ivanku. Když jako vědomí nepřijmu ten odpor těla, nepřivlastním si ho, zaplatí tělo za ten odpor nemocí, karmou?”

Ne.

Když si ho nepřivlastníte, tak nebudete hmotou. Ono to probíhá tak, že tělo hodí nějaký poryv, a když ho ignoruju, když mu domluvím – hele, uklidni se – on to udělal dobře, má na to nárok. Tak to tělo nejste vy, tak vám to nemůže patřit. Tím zůstáváte v božský rovině a vy s tím okamžikem přítomným, souhlasíte. To je bod. Vy víte, že čas neexistuje. Jsou body teď, teď, teď. Že jsou navoleny. Tehdy jste bůh. Jako bůh jste si to zvolili, abyste odfajfkovali ten okamžik. Jakmile vás ale převálcuje tělo a vy prožijete – to nechci.

A třeba zaútočíte nějakým způsobem, tehdy se stáváte hmotou a tehdy po čase, to může být hned nebo za deset let za dvacet – to je jedno jaká je časová rovina nastavená, ta už je taky nastavená ve vašem osudě. Tak už je taky zaznamenáno – platby z minulosti, musíte vykoupit tou nemocí a bolestí - vy musíte zaplatit, abyste zase byli očištěný božský vědomí. V té době jste ale pochopili za tu dobu, že to bylo dobře. Už jste se s tím smířili, už vám to nevadí, odpustili jste, neposuzujete, tam musí dojít k tomu pochopení.

František: Teď jsi mě vlastně trošičku inspirovala – když je tohle shromáždění, tak já si tu dovolím – říkáš, musíme zaplatit tělem – já si vám dovolím, zejména pánům, tady nabídnout některé objektivní pohledy na období takzvané mužné zralosti, to jsem já.

Budeš mít spoustu času ale žádný nápad co s ním,

Posadíš-li se někde na lavičku, aby ses kochal přírodou – usneš,

budou se ti čím dál víc líbit mladé holky, ale oslovovat tě budou staré báby,

když budeš chtít si pořídit něco na sebe, budeš pořád poslouchat řeči,

že už to neunosíš a že do rakve se to nehodí.

Bůh ti síly vezme, ale chuť ti nechá,

budeš víc čist, ale na konci stránky nebudeš vědět, o co na ní šlo.

Budou ti říkat, jak krásně vypadáš – jako by nevěděli, že máš doma zrcadlo.

Všechny boty tě budou buď tlačit, nebo se ti budou vyzouvat a obouvací lžíci

budeš potřebovat metr dlouhou.

Čím míň budeš mít zubů, tím víc budeš kousavější.

Bude ti tak dlouho hučet v uších, že když ti spadne na nohu žehlička, ani to neuslyšíš.

Vlasů budeš mít pořád dost, ale čím dál na menší hlavu.

Do vany polezeš po hlavě, protože neohneš nohy v kolenou, když si budeš chtít koupit u stánku noviny a upadne ti peněženka, budeš dělat, že si oprašuješ koleno, pak lýtko, pak ti rupne v zádech, čímž tvé ohýbání skončí a ty peněženku vzteky kopneš do kanálu, budeš mít brejle na blízko, na dálku, na šířku, bifokální, trifokální a pak jedny s jednou nožičkou, kterými budeš vidět, a když ti někdo půjde přát, aby ses dožil stovky, tak ho pošleš do háje.

Takhle vidíš, jak se bojuje s tím tělem.

Ivanka: Krásný. / smích/

A z toho nás dostane krásně další dotaz:

Ivanko, můžeš nám něco říct o pobytech v pyramidě?

Ivanka: Teď mi o tom hodně psalo lidí, že jsem o tom mluvila v Bratislavě 2012. Víte, vy jako člověk s odpory, dokud máte 3D náběr, pozice odporů těla, tak jste klasická pyramida. Jakmile ale překonáte hmotu, tak se ta pyramida otočí, a to je ten pohár, ten grál, který se otočí, a vy jste naplnění tím bohem. Já jsem tam tenkrát vyprávěla, to se odehrávalo a bylo to zvláštní příběh, byl velmi krásný. Já jsem od roku 1993-4, po tý době krátce, co mi zemřel tatínek, tak do mě přicházelo to moje skutečný vědomí, který už kdysi dávno odešlo. Takže tu Ivu na to připravovalo a já jsem o těch nocích kolem roku 2000, když jsem byla připravovaná a kdy sestupovaly ty vyšší složky a otevírali mě pro ty vyšší hladiny, což bylo náročné pro Ivu jako hmotu a ta hmota třeba noci nespala a jen se klepala. To byla tak strašná energie. Já už jsem kolikrát přijala smrt – že umřu, protože to tělo snášelo, tak obrovskou energii. A já jsem věděla, že vydrží to tělo, protože jinak by to nemělo smysl. Ale občas, protože ty moje děti vyrůstaly obě se mnou, tak i ony měly svá témata, o kterých jsme mluvily a ony jsou obě báječné, opravdu.

František: Po kom asi??

Ivanka: /smích/ Ta starší je trošku logičtější. Tam jsem někdy cítila, že mi někdy nevěří. Já jsem si fakt nikdy nevymýšlela, ale to nevadí, já jsem věděla, že má vše svůj čas, a že je to správně. No a v době, kdy můj muž přiletěl, tak jednou přijel z domu, z

hor a přinesl od jedný naší známý Regeneraci, kterou ona kupovala. Tak jsme to prohlíželi a můj muž tam viděl pyramidu – že je to v obci Loukovec. Že je tam nějaký pán, už si nevzpomenu, jak se jmenoval. Já říkám: „Hele, já to tam znám, já jsem tam vozila Petrušku na koně. On říkal: „Já bych se na to chtěl podívat.“

A já říkám: „Tak jo, tady je telefon, já tam zavolám, že se tam pojedem podívat.“ Já jsem mu chtěla splnit přání. Pozor, člověk, který je bez odporů je sám sobě pyramidou, to už teď víte. On je sám o sobě pyramidou, ale člověk, který ještě odpory má, pro něj by to bylo berlí a pozor, někdy i nebezpečnou. Ale vy si tam jen ověřte, že to pracuje. Já jsem byla na stavy nad pyramidou připravovaná o těch nocích, ale já tam jela kvůli mému muži, který měl to přání. A pozor, v té době u mě byla moje starší dcera.

Přijela asi na týden a odvážela pak kluky a já jsem zvedla hlavu a říkám: „Luci, pojedesh s námi?“ a ona řekla ano.“ Teď to bylo nádherný, protože ona se pak přiznala, že vůbec nechtěla jet a ta pusa řekla sama ano. My jsme ji naložili do auta a ona celou cestu asi hodinu v tom autě byla šokovaná, že jede, když jet nechtěla. Jak to, že sedí v tom autě a jede, když nechtěla. Tady si mohla ověřit, že není vládcem svého těla. To je někdy šokující pro lidi, co myslí jen tou hladinou té logiky, toho člověka. A to bylo hodně důležitý. Ale já to tenkrát nevěděla. My jsme tam přijeli do toho Loukovce. Tam je nějaká hranice, kdy tam máte být – to říkal ten pán, nepamatuju si kolik – asi 20 minut nebo půl hodiny, už si to nepamatuju. Já jsem tam měla příjemný krásný zážitky, protože jsem byla sama v sobě, tam vás to neovlivní. Mě bylo furt stejně dobře. Nádherně jsem viděla tu rotaci, kterou jsem znala i všechny ty točící momenty, to bylo krásný. Pro mě to bylo známý prostředí. Jaroušek usnul. Tomu bylo tak blaženě, že usnul, tak si to taky užil a ta naše Lucka něco zažila, ale byla spokojená. A byla plná energie. My jsme přijeli a šli jsme spát. A teď nastalo něco krásného, co se mělo odehrát, protože tam jí to strašně pomohlo. Ten osud tak byl nastaven, že tam trochu zlikvidoval tu nedůvěru. Ona si tam totiž prožila, co já o těch nocích – víte, tu strašnou energii. Ale hlavně ona v ní zůstala. Tam se člověk nabije. Ale vy jste tak plní energie, že vás to až vyčerpá. Ona chtěla usnout, my jsme usnuli, ale ona nemohla usnout až do rána. Ale ona ráno už běsnila, už se bála, ona nevěděla, co to je s ní. Takhle se jí třáslo tělo, jak měla v sobě tu energii. Tak jí nenapadlo nic jinýho, než že zavolala svému muži do Francie. Byly 4 hodiny ráno a ona brečela do telefonu, prosím tě hmmm... A odpoledne spolu mluvili, že to byl krásný zážitek a teď ve 4 hod telefonát: „Lucinko, co se stalo?“ A ona fňukala a říkala: „Já mám hrozně moc energie a nemůžu spát.“ On je hrozně hodnej člověk, a tak trpělivě s ní hodinu mluvil a ona mi ráno vyprávěla: „Mami, já jsem hrozněj egoista. V 5 mi řekl Luci, víš, já za hodinu vstávám do práce.“ Já říkám: „Proč jsi nepřišla za náma? Kdybys otevřela dveře a vytáhla mě z ložnice, já bych ti to vysvětlila.“ Ne, ona to měla prožít. Já ji řekla: „Vidíš, to jsem já zažívala a tys mi nevěřila.“ Tam to byl takový ten obraz toho, co je. Ano, vy se máte sami stát pyramidou a stanete se jí. Ale ono to pracuje v té hladině bílý magie, kdy si ověřte, že ty energie silný existují. Ale ten, kdo by toho využíval z pozice toho egoismu, že si chce něco narovnat. Pozor – je to dočasný a stejně se tou energií musíte stát sami.

Já jsem nedávno mluvila s jednou ženou. Kolem ní se ještě pohybuje občas černá a bílá magie a ona už odchází do pokory. Ona mi vyprávěla, jak u ní seděl černej mág a ten jí

říká, že ji nemůže vycucnout, že to u ní nefungovalo. Protože jí to nevadilo, kdyby si někdo chtěl nabrat. Ona mu to nedovolí, ale je jí to jedno, nemá pocit, že ji vysává – to je jednota. Ale ještě vyprávěla: „Víš, když já jsem v přírodě a najednou do mě přijde ta nádherná energie...“ A teď pozor, teď vám to musím vysvětlit – ta nádherná energie, jste vy. Jestliže si ale myslíte, že do vás přijde ta energie, tak jste furt hmotou. Jste tou krabicí, do který něco nádherného přijde.

Jakmile povolí hmota těla v odporech a najednou se můžete do toho těla dostat, ta blaženost jste vy, to je ten prvotní stav toho ráje, do kterýho se zase vrátíte. Takže ty bílí mágové to ještě berou, že něco do nich přichází. Ne.

Ano, bílí mágové se budou napojovat na světlo a neví, že oni jsou tím světlem. Tam je úsilí ještě toho člověka jako hmoty, kdy on si myslí, že to dokáže. Tady vidíte, že všechno, co je pod vůlí člověka, je hmota. Vše, co je pod vůlí boha, je vaše skutečná realita vědomí. Je to vlastně strašně jednoduchý.

František: Všechno je strašně jednoduchý. Jak jsme se bavili o tom nárůstu energie, na to nemusí být pyramida. Já se omlouvám, já ti to vždycky trochu sundám ze střechy do sklepa.

Ivanka: Neomlouvej se, to je v pořádku.

František: Dvě dámy, spolužačky, se sejdou po letech. Celej den si povídají a najednou ta jedna říká: Ježíšmarjá, už je deset hodin, já už musím domů. Ne, ne, pojd', dáme si ještě jedno kafičko, a pak půjdeš. Ne, kafe si nedám, to by manžel celou noc nespál.

Ivanka: hahaha

František: To víš, že ta energie nemusí být jen v pyramidě.

Je tu hezký dotaz:

Zaslechla jsem Ivanko, jak jsi někomu říkala – já ti povím, co je železná klec..., mohla bys to říct prosím, i nám?

Ivanka: No jo, ale já neznám souvislosti, o čem jsme se bavili, to bych vám řekla konkrétně.

František: Železná klec, co je železná klec?

Ivanka: Víš co, vězení to je ta rigidita, toho vašeho vědomí hmoty. To je vězení. Já jsem to dnes vyprávěla na tom příběhu té ženy, která dostala k dispozici to auto. To je hmota, na kterou to hmotný vědomí chce, visí na ni a chce tu výhodu to využívat, a to je to vaše vědomí, to je ta klec, kterou si přiberete, to je to, co podepíšete tomu čertovi, kterej tam přijde a nabídne vám to. Vy se potřebujete vzdát té hmoty, to znamená nepřivlastňovat si ani úspěchy ani neúspěchy. Jen co v této fázi říkám, takový to usilování o kariéru nebo si připadáte špatní, že nedokážete, co druzí. Vždyť vy máte každý jiný úkol. Každé tělo má v sobě mnoho buněk a každá buňka má nějaký úkol. To neznamena, vy byste v tom egoismu chtěli umět všechno, co všechny buňky umí, a to nejde... Pozor, ti, co dnes přichází do pokory, mají takzvaně prázdnou hlavu. Nebojte,

nejste blbci. Já jsem úplně stejná. Tam zjistíte, že vše, co potřebujete, přichází z někoho, kdo k vám přichází a přichází v pravý čas. A mnozí už to zažíváte. Tam se dějí neskutečný věci, kdy my ještě ani nevíme, že něco potřebujeme a už to dostaneme. Někdo zavolá a dá nám to a fakt to spolupracuje.

Já teď v druhý polovině roku, začalo to tak v srpnu, jsem věděla, že na mě čeká obrovská změna. Ale já jako vědomí nemůžu povolit Ivě, aby po něčem toužila. Já jsem jen věděla, že teď žiju s maminkou, která mě teď potřebuje, a že budu respektovat potřeby maminky, a že ji nikdy neublížím, a že i kvůli ní zůstanu v laboratoři, než ona dožije. Pokora, jo.

A najednou se začaly dít podivný věci. Laboratoř přestala vydělávat. Tak o prázdninách je to přirozený, ale ono to pokračovalo v září, říjnu i v listopadu. A do té doby si maminka všímala.

A pozor, ten čas byl připravenej, to je záměr – maminka přišla s tím, že možná bych měla sama skončit: „A co budeš dělat? Já říkám: „Mami, ono to nějak bude. Teď zas potřebuji pomoci dětem, protože oni byly tak úžasný, že postavili to místo, kde se můžeme setkávat. A já jim potřebuji ulevit, aby to, co do toho vložili, aby pracovalo. A navíc já jednou za měsíc vyjedu, abych přivezla peníze z přednášky a dala to na energie a na to všechno. Aby Péťa nemusela, já si pronajmu penzion a z nájmu a z toho, co vydělám, to bude fungovat a zas si tím vyděláme od Natury na platbu.

Ale pozor, měsíc před tím než maminka přišla, tak přišla taková zkouška v pokoře, kdy si říkám,

co já budu dělat, já se neuživím. Měla jsem něco naspořeného, ale málo a každý měsíc jsem si dotovala, abych zaplatila všechno. Ty úspory ubejvaly a ubejvaly a já si říkám, tak ještě dva měsíce a pak uvidím. A najednou vidím, jak se Petruška domluvila s naší účetní, že teda mě a Zdeničku zaměstná a já jsem najednou byla zaměstnaná. Já teď dostanu první plat od Natury, což mi dorovnálo i ten výdělek za listopad a já jsem teď úplně redy. A maminka teď viděla, jak to funguje a přidala tu svou pokoru a říká: „Asi by sis měla fakt odpočinout, protože ty děláš i tam i tady a už jsi uštvaná. Protože viděla, že já do noci, i když je málo práce, já musím pracovat v noci, protože odpoledne, když přijde ta práce od těch ordinací, tak já, aby to ty lidi měli ráno připravený, tak já to do noci dodělala, to jsem dělala 24 let, a to bylo moje svobodný rozhodnutí. Takže ta maminka pokorně přijala to, že už nemá v rodině zubařinu. To je neuvěřitelný dar. Ale pozor. Začátkem září jsem viděla, že se bude něco dít. Já neštourám do budoucnosti, jen vím, že bude změna. A najednou, moje tělo mě dovedlo k tarotu. Já jsem rozhodla tu knihu a tam bylo, že změna přijde a že to bude pracovat, protože my jsme to místo, a to centrum dostali darem právě proto, že nám nepatří. A vidíte, jak se to bude těma přednáškama a tím vším udržovat, aby se tam mohli ti lidi přijít zeptat na to, co potřebují, a právě proto to bude úspěšné. A pamatujte si veškeré projekty, které tady na planetě jsou a nebudou dělány z vypočítavosti, tak budou fungovat a planeta je podpoří. To, co bude vymyšleno s velkým egoismem, se vyžere samo sebe, protože tam je ta nenasytnost té hmoty, která měla nějaký jiný úmysly a vždy se to zdemoluje. Všechno se to tak skončí. Tady teď bude pracovat pouze vědomí jednoty. Vy ani nevíte,

že když vám má být pomůženo, když jste čistí, tak vaše vědomí u jiných lidí se rozhodne, že zrovna vás potřebuje. Opravdu neskutečná jednota. Lidí, kteří jsou pod knutou toho vězení toho těla, kde je vypočítavost a snaha udělat něco, toto nemůžou mít, protože oni pracují jen pro sebe. Ta hmota teď se uzavírá, takže ona pracuje tímto způsobem. Takže já jsem dostala i ten dar.

Posluchač. Já mám takovej dotaz:

Já mám problém s peněžma. Mě ty peníze choděj. Mám je pod polštářem, mám je po baráku – už od roku 2009. Tak se chci zeptat, jestli tu energii tam dává ten barák, anebo jestli tu energii tam dávají obyvatelé domu?

Ivanka: Všechny věci, které se dějou, se dějou přirozeně tak, jak jsou a mají svůj důvod. Samozřejmě bych musela znát celý příběh, pokud by tam bylo to lákadlo hmotný složky a chtělo by vám je podstrkovat, jestli se chytíte z nějakýho důvodu, tak by to byla zkouška, jestli podlehnete, anebo vám mají z nějakého důvodu patřit a máte to využít, ale s rozumem. Pozor, aby to nebylo – tak, teď mám peníze tak – bum, bum, bum... Lidí, co nejsou zvyklí na peníze, tak si těma peněžma uškodí. Oni je okamžitě nemají a někdy se dostanou třeba i do dluhů. Tady to lákadlo té hmoty je. Takže tam může být různý důvod, ale neznám přesně ten příběh. To bysme si museli popovídat. Někdy to vypadá jako dar, ale je to zkouška. Pozor. Já jsem vyprávěla kdysi, jak jsem si myslela, že už jsem připravená mít nějaký peníze a v tu ránu jsem šla odpoledne spát, když jsem odlila otisky a měla jsem živej sen, ale to byla přča. Najednou jsem seděla v komerční bance a byla jsem vyděšená, protože já nemám účet v komerční bance. Říkám si, co tu dělám. Vedle mě seděli lidé, já se rozhlížím a najednou tam byla taková cedule – ta se rozsvítila a na ní bylo, že to číslo, který já držím, vyhrálo milion.

A teď si říkám, já jsem se bála jít pro tu výhru, protože jsem si říkala, co tu dělám, já tu nepatřím ani nevím, jak jsem se tu ocitla. Tak říkám tomu pánovi – prosím vás, ono tam bliká toto číslo – jo, jo, běžte tam. Tak jsem přišla k okýnku a říkám – prosím vás, já nevím, co tu dělám, proč mám to číslo v ruce. Paní říká – ne, ne, to číslo vyhrálo a nasypala takhle milion do igelitky, strčila mi to a najednou byl stříh – přijdu domů. A teď to začalo. Já jsem si vysypala na kuchyňský stůl čtyři hromádky – jednu na nedoplatky, co mně ještě zbývalo na leasing, a teď jsem říkala – toto bude na děti, to na nějaký zvířátka – hele toto je systém ještě trochu bílejch mágů. A najednou to přišlo. To tělo začlo házet takový to tvrnutí. To už je moc, toto už by mi nic nezbylo, a tak jsem začala takhle přesunovat ty peníze z hromady na hromadu. Mě bylo tak špatně. Najednou jsem cítila tu klec, to vězení. Začla jsem brečet. Já jsem se vzbudila z toho snu a já měla ubrečenou tvář, nudli. Jé, to je dobře, že to byl sen. V tu ránu jsem věděla a stačilo jen v tý fázi si pomyslet – hele, vždyť já už jsem zralá na to mít peníze. Furt se potýkám s korunovýma položkama, který zbydou nebo ne. Ne, nebyl čas, to Nadjá je dokonalý. Ať je máte nebo je nemáte, vše je dokonalý. Nepřemýšlejte o tom, že by to mělo být nějak jinak. Rozumíte mi, co tím chci říct? Myslím, vy, co jste se ptal.

Posluchač: To jsou peníze z celýho světa. Určitě nezbohatnu. Jednou dokonce, mám tu bankovku tady to byla pětidolarovka, jako když vypadne z automatu. Absolutně neporušená. Zajímám se o energii, o vše možné, ale toto je opravdu hmotné.

Ivanka: Nedává vám to tam někdo?

Posluchač: Měl jsem tam nějaký irácký peníz a pochybuju, že by to tam někdo z okolí dal, i ze srandy. Taky jsem tu myšlenku měl, tak jsem tu minci zavřel do malé kasičky a klíč od ní si vzal k sobě, takže nemohl s tím nikdo manipulovat. Druhý den zmizela a třetí den tam zase byla.

Ivanka: Teď se budou dít podivný věci, protože ta planeta se jakoby překodovává. Každá ta dimenze má jiný kod. Prosím vás, vydržte. Hlavně z toho nebudte vyděšeni, udiveni, hoďte to za hlavu. Jednou tam bude, jednou tam nebude. Satan háže různé smyčky. Já jsem byla včera, tak udivená tím příběhem s tou dekou, to bylo neskutečné. Jak ta paní krásně zareagovala a okamžitě to zmizí – on si s váma přestane pohrávat, až vám to bude lhostejný. Dokud to budete řešit, tak jakoby to bude ještě lákadlo. Dívejte se na to z té vyšší sféry, to stačí.

František: Ivanko mě je hrozně líto, že ses z toho snu z komerční banky vzbudila, já jsem si chtěl půjčit.

Ivanka: No, jestli bych se měla chovat tímto způsobem, tak už bych dávno neměla, neboj.

František: Přemýšlím, jak uvést další dotaz. My jsme byli včera s Danem na večeři, a tak jsme si povídali a já jsem mu říkal, jak se sejdou dva muži a ten jeden říká: „Mám skvělejší recept. Vemeš kus hovězího, dáš ho péct, ale naleješ na to půl litru Beaujolais, dvě deci kognaku a 3 deci Vermutu.“ Ten druhý říká: „Prosím tě, zač bude stát pak to maso??“ „Za houby, kamaráde,

ale ta omáčka, ta omáčka ...

To uvádím proto, protože tu je dotaz: „Ivanko, prosíme o radu ohledně jídla. Nevíme, co jíst, jak nahradit rohlíky a chleba.“

Ivanka: Teď se tu objevuje hodně jiných druhů potravin jako je quinoa, amarant... Hodně věcí, když se tím budete zabývat, už existuje spousta kuchařek. Včera mi Ljuba ukazovala, už existuje kuchařka ze Svatojánu, už je 3. díl. Tam ta paní má neskutečné recepty, ta kniha je spíš jak do arabský, indický kuchyně, využívají hodně cizrnu, kurkumu, kari. Tady se teď hodně rozmáhá podle testů, když si zajdete na výživový poradenství tak vám zjistí, který potraviny vám budou vyhovovat a který ne. Kdysi jsem vám řekla, že jednou budete všichni štíhlí. Bacha, příště budeš hubeňour. /smích/

František: Ale do této chvíle to bylo velmi sympatické publikum. / Smích/

Děkuji za důvěru.

Ivanka: Každý z vás vychází z DNA z různého směru. Každému z vás vyhovují jiné potraviny, což se dřív nevědělo. Má to za následek, že přibíráte nebo nemůžete přibrat. To je taky u někoho problém, Františku. Nebo je vám dnes po nějakých potravinách špatně. Já jsem vám teď říkala, že jsem přišla k tomu tarotu – byla jsem dovedena Nadjá k tarotu. Tak první, co tam bylo, jsem se dověděla, ani jsem nevěděla, že toto se tam dá vyčíst – a teď nevím, byla to buď, královna disků nebo holí – a tam mi řekli, že jsem zvládla přeměnu stravovacích zvyků. A opravdu, já se cítím výborně, mám hodně

energie, nejsem unavená, vše probíhá dobře, protože tady jde o to, jak zpracováváte cukry, což je ten chleba, jak píšete. Zprvče pšenice, která byla modifikována, pozor – ty lidi to mysleli dobře, je nás hodně, tak se musí hodně naobjemovat to, co jíme a lidstvo jí hodně toho obilí, tak pšenice byla modifikovaná a pozor lidské tělo má na pšenici závislost. Jsou to cukry, a to tělo to strašně rychle zblajzne, a protože je šetrivý, tak to ukládá do tuků a ty tuky mají následky na cévní věci a příhody. A teď – jste unavení, navíc táhnete ty tuky, tu tíhu, většinou se nehýbete, svalovina ubývá a jste většinou jen taková ta tuková třesoucí se kulička. / smích publika/

To není na tebe Františku, to není na tebe... /smích/

František: Tuková třesoucí se kulička.... Už mě nazvali leccíms, ale....

Ivanka: To není na tebe. /smích/ Vidíš, já nemám odpor, já se jen směju.

Vidíš, jsi prozkoušeněj a taky odpor nemáš. Neboj se.

František: zkrátka jsem ještě ke všemu odpornej.

Ivanka: Ne, ne.

A teď jste ještě unavení. Tady jde o to, že v tu chvíli máte v řečišti hodně cukru, a to tělo si to schová, vy potřebujete mít nízký glykemický index, abyste měli hodně energie a nic se neukládalo a dlouho na to vydržíte. Jako když jste auto na benzín, co dlouho vydrží a málo žere. To není jako, že málo žereš takhle, ale vevnitř, ten systém jako. To už je v motoru, jo. /smích/

František: Já nevím, jestli mě s tím mindrákem pustí do vlaku, protože odsud-pocud. /smích/

Ivanka: Ne, ne, ne. Ty potřebuješ pochopit, že já to tak nemyslím. Jde o to, že hodně potravin má hodně vysoký glykemický index, a to potřebujete zjistit. Existuje hodně knih o tom, co vyřadit a co nejíst. A opravdu je to zázrak, do velice krátký doby, když to dodržíš, když si nezachováš ty svoje chuťovky – musíš odříznout od sebe něco zamilovanýho – třeba vanilkový rohlíčky.

Pozor, ale žádněj fanaticismus – jednou za rok si to můžeš dát.

Existují tady jiný mouky třeba žitná, špaldová, ječná – který nejsou modifikovaný. Mají taky lepek, ale nízkou hladinu, protože nejsou modifikovaný a to nevadí. Takže mají nižší glykemický index takže, když se ta mouka pšeničná nahradí těmato jinýma druhama, tak hodně uspoříte. Nejste unavení. Tam je až o 27 % nižší hladina cukru, když jste tehdy jedli to samé, ale z jiné mouky, do toho hodně zeleniny, přidání bílkovin, hýbat se, chodit. Ta chůze je ideální, ale není to chůze, kdy uděláš za minutu 3 kroky. Musí to být ostrá svěží chůze.

Já jsem vyprávěla – já jsem začala chodit v lednu takto intenzivně. Já to mám 8 km tam a zpátky. Jak to tělo protestovalo. Hele, já už jsem chodila měsíc, každý ráno jsem cejtila takový hmm, nechce se mu, ale já byla důsledná, mazej. Já si pamatuju, na konci ledna si obouvám kozačky, a už jsem cejtila, jak velkou nevoli mělo tělo, říkám – nenene jdeme. Sejdu takhle těch 6 schodů, chtěla jsem jít k brance, ale ono zabočilo jako do garáže. Tak jsem ho vrátila. Než jsem došla k brance, tak mě začlo píchat tady

v zadku, za kyčelním kloubem, ale jak... Kdybych nevěděla, o co jde, tak se vrátím a jdu do garáže pro to auto. Ale já mu říkám: „Hele, nesper mě, jak nepřestaneš, tak jdeme v poledne ještě jednou.“ Tři kroky a přestal. On to zkouší. Ten satan je moudřej. Vy potřebujete vládnout tělu. Jestli vás nachytá na tu lenost, že se nechcete hejbat, nebo že chcete jíst to, na co máte chuť. Věřte mi, budete se cítit v tom těle báječně, svobodně, nebude vás tížit. Vám jde o to, jak se cítíte v té hmotě. Protože vy tou hmotou nejste, tak se nenechte uvést v omyl.

Dotaz z publika:

Jak to udělat, když není čas? Od rána do večera v práci...

František: Čas zabráni v pohybu... Ve zdravém jídle... takhle...

Ivanka: Dá se to udělat. Já třeba dělám, že si jednou za 10 dní upeču chleba, nakrájím, dám do mrazáku, a pak si vždycky vytáhnu večer, než jdu spát a dám ho na radiátor a do rána ho mám krásnej, vláčnéj. A to mi stačí na ten jeden den. Nemůže se stát, že mám okoralej, starej, chleba, nemůže. A když vidím, že mi to už dochází, tak si zadělám kvásek, a ráno vstanu o hodinu dřív – ne, že nemám čas – vstanu dřív – musíš vládnout tomu tělu, když chci něčeho dosáhnout, tak musím pro to něco udělat. Ne, že nemám čas. Nemá čas ego. Takhle to musíš brát. A jde to. Najdeš systém, jak ho ožulit – toho darebáka, ale on je kamarád – on pomáhá.

Dotazu z publika není rozumět.

Ivanka: Žádněj fanaticismus – jestli vám nedoporučuje výživový poradce nebo ten styl, který máte mít nějaké to jídlo, tak není žádný hřích, když si ho jednou za čas dáte.

František: Tam máme hladovéhoho...

Dotaz z publika:

Na jakým místě se dá zjistit, který potraviny mně vyhovujou, a který ne?

Ivanka: Já jsem zjistila – tady je po celý republice, nechci dělat někomu reklamu, Dane asi to budeš muset pak vystříhnout, anebo se to může – tak to tam nech. Tady je Svět zdraví, je to po celý republice a oni posílají i takový letáky a tam se mluvilo o tom, že vědci zjistili, že Alzheimer je druh cukrovky a vzniká u lidí pro to, že oni mají hodně cukrů, ale pozor, nesmí být v kombinaci s ketony – když se to děje, tak se tvoří látky, které se zanáší do mozku, a tam pak uváděli, který ty tuky jo. Máslo ghí – to si uděláte krásně doma – přepuštěné máslo, ne žádný ty margaríny, A teď pozor, oni zjistili, že mozek za určitých okolností může vyrábět inzulín. To je neskutečný. Tak vidíte, jak to lidský tělo se mění funkčně.

Žena z publika:

Když se mluví o tom cvičení, já mám problém, že začínám cvičit a vždy do toho něco přijde, třeba únava nebo nějaký problém. Já mám třeba

povolání, kde jsem 10 hodin na nohách, 10 hodin běhám a mám pohybu dost, ale přes to, to tělo přibírá.

Ivanka: Ty potřebuješ zatížit ještě jiný svalový skupiny, než jsou jenom nohy.

Žena z publika: No já vím, ale to tělo je unavený, když je deset hodin na nohách. Jak to udělat.

Ivanka: No jo...

My máme už tady signály...

František: Jestli můžeš, krátce odpověz.

Ivanka: Budeš si muset udělat ten čas. Jestli pracuješ strašně hodně, tak budeš muset někde tu práci ubrat, aby sis ošetřila tělo na to, aby mohlo pracovat. To je návaznost, to je smyčka. Já vím, že je to někdy těžký se pro tohle rozhodnout. Člověk má povinnosti různý jiný. Zkus se podívat, kde máš rezervy. Jestli někde zbytečně ti ten čas neutíká a místo těch jiných věcí, dělat tyto věci. Místo koukání na film si zacvičím. Jestli tam přece jen není nějaká rezerva. Já si myslím, že se vždycky někde najde.

František: Už jsme opravdu ve finále. Já jsem přemýšlel, čím zakončit. Zakončím něčím, co jsem napsal ještě daleko dřív, než jsem Ivanku poznal. Je velmi nesnadné najít štěstí v sobě, ale najít je jinde je nemožné – říká jeden z citátů a možná, že v tomto adventním čase přijde vhod příběh člověka, kterého znám.

Byl věřící a snažil se objevovat démanty v oblázcích všedních starostí. Do kostela moc nechodil, ale s bohem si uměl povídat. Na jedné opuštěné polní cestě bylo místo, kde jako by nebe bylo nadosah. Docela obyčejná polní cesta od vesnice k lesu. Dva pruhy kamenů a hlíny a uprostřed zelený pás. Na mezích kolem voněla v létě mateřídouška, svítili kopretiny a vlčí mák a na podzim se červenaly šípkové keře. Nad hlavou až čítankově trylkoval skřivánek, kolem krásná krajina, zkrátka takové místo, že bys hymnu zpíval. Tam chodil, když mu sevřely srdce trampoty světa nebo když mu duši rozezpívala písnička radosti. Když mu umřela maminka, když se potřeboval s někým rozdělit o krajíc lásky, když našel ztracené dítě, když zkrátka potřeboval na túře životem odhodit,

z batůžku trampot, pár kamenů. Když se potřeboval ujistit, že jde správným směrem. A v poslední době nějak stále víc cítil jakousi marnost života. Znělo to jako vzlyknutí nad nespravedlností světa.

Tam hulákají kanony, tam se vylévají vody z břehů, věty o životě jsou plny vykřičníků, zloby a násilí a naději, abys pohledal. A kde jinak vzít naději v takovém čase? Tak poklekl na své cestě a nalistoval na jazyku všechny své výhrady, touhy stížnosti a přání. Najednou si všimne, že kdosi klečí vedle něj. Nevěřicně se podívá a vidí, že vedle něj klečí bůh. Ke komu, ke komu ty se modlíš, ptá se Boha udiveně? K člověku, můj milý, k člověku.

Já myslím, že v tomhleto se všichni s Ivankou shodneme. /potlesk/

Vzácní přátelé, věřím, že i vaším jménem, Ivance moc děkuju, za to, že mezi nás přišla. Vám, děkuji. Víte, ono se říká, že pěkně povídat umí kde kdo, pěkně naslouchat – málo kdo. A vy jste moc krásně naslouchali, děkujeme vám.

Ivanka: Děkujeme Vám. /potlesk/

František: Buďte blažení, krásný advent a mějte se hezky. / potlesk/

Iva Lamková děkuje všem zúčastněným, přeje k svátku Františkovi.

Na závěr vám chci říct, že vyšel nový kalendář na rok 2017.

Byl už minulý rok. Máme na něj velmi dobré ohlasy. Může vám dát do každého týdne – na každý týden je tam Ivančina idea, téma, něco, co vás může ten týden provázet. Můžeme se o to i opřít.